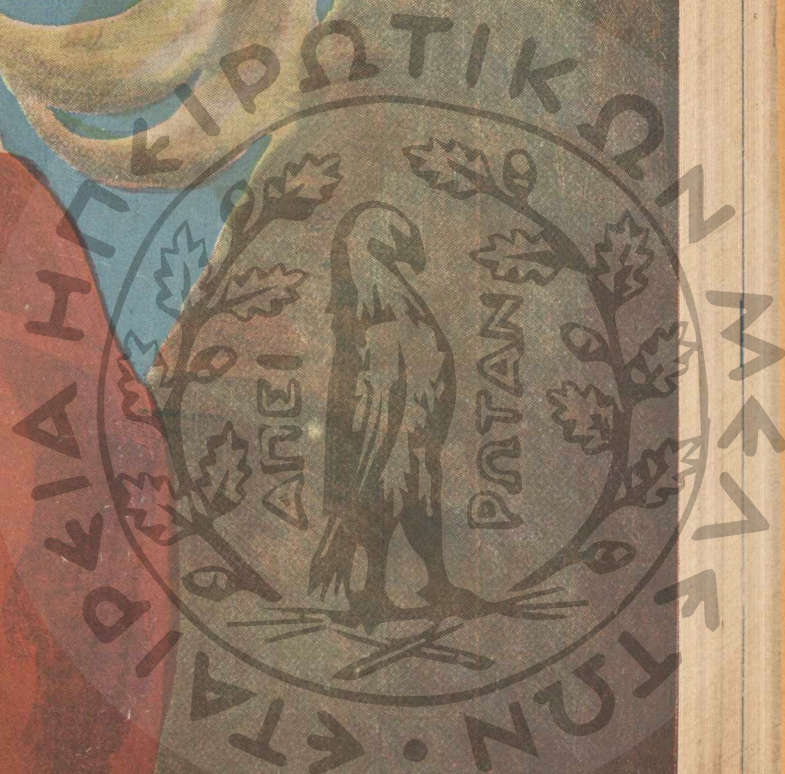

ΕΒΔΟΜΑΙΑ

ΕΤΟΣ Ε!
Αρ. 252

29.7.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοττα 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΑΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

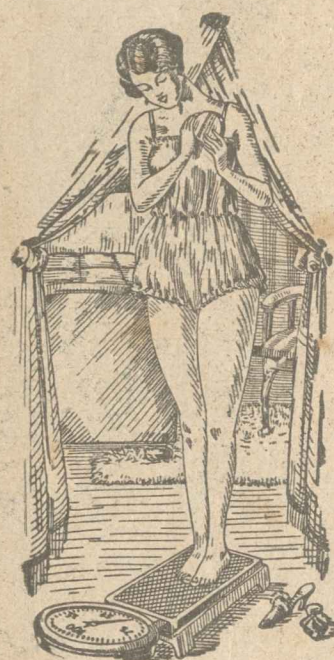
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΜΙΑ

Επιστολή Δρ. 200
Επιστολή Δρ. 200
Επιστολή Δρ. 200Το έμβλημα αποτελείται
από τον διακριτικό

KISSINGA

Δισκία κατά της
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣαπό φυσικά έλαια των ιαματικών
πηγών Bad Kissingen (Γερμα-
νία) μετά φυτικών εκχυλισμάτων.
Ουδενίαν ατομακίην ανωμαλίαν
ξέπικνύν.

Αποτελεσματικότητα: Ασφαλής

Πωλούνται εις τα φαρμακεία εις
κυσία των 100 δισκίων.

Γεν. Αντ.

Τζούρος και Καρράς

Πλατεία Αγ. Θεοδώρων 9,

Παρακαταθήκη Πάτρας, Β. Φω
τόπουλος, Πατρών 66.Θεο)νίκη Καραβίδας και Σία
Στοά Φορβόλου

Τηλ 53-87.

Κάθε Κυρία, που της αρέσει να ντυθή Chic

και με πολύ λογικήν τιμήν ως επισκεφθή της

MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

640Σ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14 Β'. ΟΡΟΦΟΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται και βάφονται εκ νέου εις οίονσδήποτε

νέους χρωματισμούς θελήσετε εις το 'Ηλεκτρονίκητον

Γερμανικόν βαφείον Δερματίνων ειδών

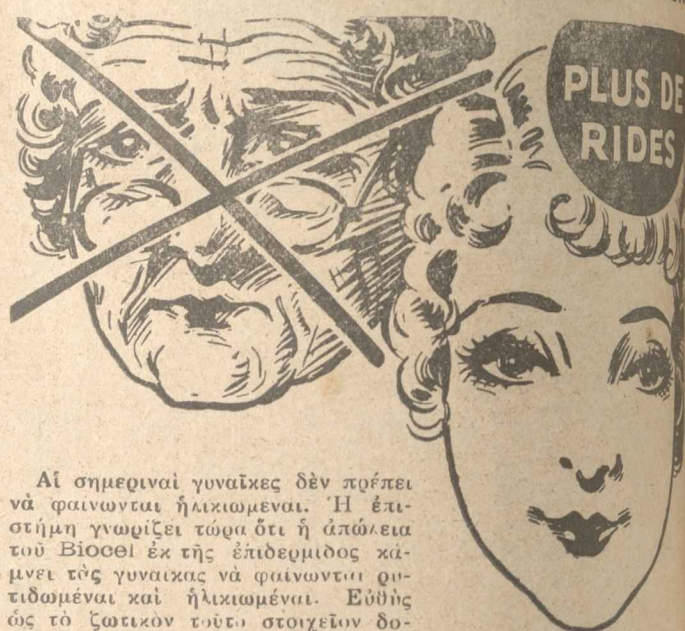
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α Β' ΟΡΟΦΟΣ

με τα παγκοσμίου φήμης Γερμανικά χρώματα Cetna.

'Η εργασία του Έργουσταίου μας ήγγυημένη.

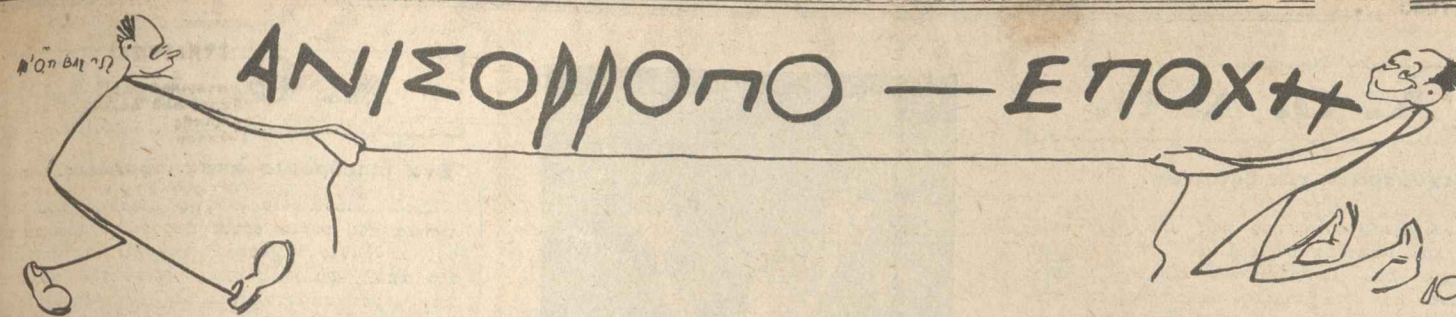
Κρέμα 639

ΤΩΡΑ - ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΝΕΑΙ

Αι σημεριναί γυναίκες δεν πρέπει
νά φαινώνται ηλικιωμέναι. 'Η έπι-
στήμη γνωρίζει τώρα ότι η απόκλιση
του Βιοσελ εκ της επιδερμίδος κά-
μνει τας γυναίκας νά φαινώνται ρι-
τιδωμέναι και ηλικιωμέναι. Εύθις
ως το ζωτικόν τούτο στοιχείον δο-
θῇ εις τούς ιστούς η επιδερμίς στο-
λίζεται με μίαν νέαν και νεανικήν ωραιότητα. 'Η άλληνη Βιοσελ
γεται από πολύ νέα ζώα και περιέχεται τώρα εις την κρέμα Βιοσελ
δέ τρωφῇ διά τήν επιδερμίδα, χρώματος ούδ', κατά μίαν ειδικήν συστή-
τον καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης Dr. Stejskal.Μία επιδερμίς γηρασμένη και μαρμαμένη δύναται εύκολως νά ζη-
νειώσῃ, νά εξαλειφθῇ αἱ ρυτίδες καί οἱ κουρασμένοι μύς τοῦ προσώ-
που νά τονωθῇ καί νά σφιχθῇ. Μεταχειρίζεσθε τήν κρέμα Βιοσελ
τρωφῇ διά τήν επιδερμίδα, χρώματος ούδ', τὸ βράδυ προτού κοιμη-
θῇτε. Δίδει εις τήν επιδερμίδα σας ἐνθ' κοιμάσθε τὸ Βιοσελ τὸ ἴδιον
ἐπιναδίδει τήν νεότητά.Τό Ταμειευτήριόν σας
ή Λαϊκή Τράπεζα

ΕΒΔΟΜΑΣ

1635

Κάθε εποχή την χαρακτηρίζει ένα πνεύμα, μία τάσις, μία
ατμόσφαιρα. Την δική μας την εποχή δεν την χαρακτηρίζει
απολύτως τίποτε. 'Η μάλλον, για να είμαι ειλικρινής την χα-
ρακτηρίζει μία διαρκής τρέλλα, και μία ξεαλλη τάσις αλλη-
λογροηθοκοπήματος των πάντων. 'Η ατμόσφαιρά της είναι
τόσο σκοτεινή, τόσο συγχισμένη και τόσο υπερδεδεμένη, που
θα κινδύνευε κανείς, αν επιχειρούσε να την ξεδιαλύνει να χά-
σει τον μπουσουλά του και ίσως, ίσως ξεπρεασμένος απ' αυ-
τήν να το στρίψει στο τέλος και η βίδα!Γιατί αλλοιώτικα πως εξηγείτε σεις όλα αυτά τα αντίθετα
πράγματα που συμβαίνουν ξα-
κολουθητικά γύρω μας; Πως
δικαιολογείτε την εξωφρενική
πολλές φορές αντίθεση μιας
πράξεως απ' την άλλη;Εάν υπήρχε μία ένιαία κα-
τεύθυνσις, μία κοινή τάσις, ή
ατμόσφαιρα της εποχής μας
θα συντόνιζε μοιραία το κάθε
τι πάνω σ' αυτές. Και φυσικά
δεν θα έρχότανε το ένα να ά-
ναιρέσει το άλλο, κι' όλα θα
πλασιάζονταν γύρω από μία
ίδια κορνίζα.Σήμερα όμως, όχι μόνο ή
πράξεις του ενός δεν μοιάζουν
με της πράξεις του άλλου, αλ-
λά και ή πράξεις και ή σκέ-
ψεις ενός και του αυτού προ-
σώπου δεν θυμίζουν της περισ-
σότερες φορές, ή μία του την
άλλην!Ζούμε δηλαδή κάτω από μίαν
ατμόσφαιρα που ή μία στιγμή της δεν συμφωνεί με την άλλη,
σε μίαν ατμόσφαιρα ρευστή που ή υπόστασις της υπόκειται
σε μίαν άενη αλλαγή.Θάταν το εύκολότερο των πραγμάτων, γι' αυτούς ίσως
που δεν θα συμφωνούσανε τυχόν, να τους παραπέμψω στην
καθημερινή ειδησεογραφία των έφημερίδων και εκεί με λίγη
προσοχή θα διαβάσανε τυπωμένα με τα ίδια στοιχεία, ένα
σασό από της αλληλογροηθοκοπημένες αυτές αντιθέσεις, που
κατήντησαν το μοναδικό γνώρισμα της εποχής μας. Προτιμώ
όμως να τους δώσω εγώ έναν μικρόν και ατελείστατο κατά-
λογο, τον όποιον όσοι θέλουνε άς τον αυξήσουνε. Δόξα τώ
θεώ, όλικό υπάρχει άφθονότατο.Όποτε λοιπόν, αγαπητοί μου, μερικές απ' αυτές της ει-
δησεούλες:Ένας πλούσιος κύριος άνοίγει μία μέρα
μία τράπεζα, μαζεύει στα ταμεία της τα
λεπτοδράκια του κοσμάκη και της φτωχο-
λογιάς κι' ύστερα ένα ώρακι πρωί, τα με-
ταφέρει απ' τα ταμεία της Τραπεζής στο
Ιδιαιτικό του Ταμείο και άναχωρεί στην
Ευρώπην!Ένας σωφέρ, φτωχός βιοπαλαιστής,
βρίσκει ξεχασμένο μέσα στο αυτοκίνητό
του, ένα μίσσο χιλιάρικα και σπεύδει να
το παραδώσει στην άστυνομία!Ένας αδελφός σκοτώνει την αδελφή του
γιατί παραστράτησε και γιατί παρ' όλες
της συμβουλές και της παραινήσεις της
οικογενείας της, προτιμούσε να ζή άτιμα
με τον έναν και με τον άλλον, παρά να
γυρίσει σπῆτι της! Ένας άλλος αδελφός
σκοτώνει την αδελφή του γιατί, ούτε πολύ,
αυτε λίγο ή δυστυχισμένη αυτή, άρνιότανε
να γλεντοκοπά κάθε βράδυ στής άγκαλιές
των πελατών που της προμήθευε αυτός ο
παις ο αδελφός της!Μία παντρεμένη, μέρα μεσημέρι μέσ' στην όδον Σταδίου,
σπάει στής γροθιές τα μούτρα της φιλενάδας του άνδρα της.
Μία άλλη πάει και την βρίσκει, γίνονται φιλενάδες και στο
τέλος-τέλος την παρακαλεί να της κάνει πλάτες στον άνδρα
της για να πηγαίνει κι' αυτή να βρίσκει τον έραστή της!Ένας πατέρας σκοτώνει την κόρη του, γιατί σκαλίζοντας
μία μέρα το συρτάρι της τουαλέτας της, βρήκε ένα άθωό-
τατο μυρωδάτο γραμματάκι που έγραψε στο φίλο της. Έ-
νας άλλος πατέρας βιάζει την δωδεκάχρονη κόρη του!Μία μητέρα αυτοκτονεί από μαρasmus γιατί το παιδί της
πέθανε. Μία άλλη μητέρα χωρίς τον παραμικρότατο ένδοια-
σμό το πετά στον δρόμο, με την ίδια εύκολία που πετά κα-
νείς ένα κουρελόπανο ή ένα τενεκέ με σκουπίδια.Μία γυναίκα πεθαίνει γιατί δεν μπορεί να άνθξει στον πό-
νο και στην λύπη που της προέβλεπε ο σκοτωμός του άνδρα
της. Μία άλλη γυναίκα, τον άφινει ν' άποκοιμηθῇ μορφο-
μορφο στο κρεβάτι της, κι' ύστερα τον κόβει με το μα-
χαίρι της κουζίνας κομματάκια, κομματάκια, σαν νάκοβε
κυϊμά, τον μπαλοτιάζει σε δέ-
ματα και τον πετά στον βούρ-
κο ενός ξεροπόταμου.Ένας κύριος καθώς πρέπει,
με μορφο και άριστοκρατικό
όνομα και με άρκετες χιλιάδες
μισθό τον μήνα, πλαστογραφεί
ή κάνει μίαν παρεμφερή μα-
ταράγκα, βουτά μερικά έκτα-
τομυριάκια κι' από δώ πάνε
κι' άλλοι. 'Η άστυνομία τον
συλλαμβάνει για να τον άπο-
λύσει μετά μερικές ώρες έναν-
τι καταβολής έγγυήσεως μερι-
κών χιλιάδων απ' αυτές που
έκλεψε, και τον άθωώνει στο
τέλος μετά πολλών άπαίνων
και συγγνώμης... Ένεκα λογι-
στικού λάθους!...Ένας άλλος άνθρωπος όχι
κύριος αυτός καθώς πρέπει και
μ' άμορφο άριστοκρατικό όνο-
μα—άλλά φτωχός άργός, ά-
ναγκάζεται να κλέψῃ ένα ψωμί για να μην πεθάνῃ τῆς πείνας.
'Η άστυνομία τον συλλαμβάνει, δεν τον άπολύει βέβαια και
ούτε και τον άθωώνει. Μά τον κρατά στην φυλακή τόσες μέ-
ρες όσα δράμια ψωμιού έφάγε!Μία κυρία του κόσμου πηγαίνει με την μεγαλύτερη
εύκολία απ' την γκαρσονιέρα του ενός φί-
λου της στο άλλο, χωρίς ναχη να δώσει
γι' αυτό λόγο σε κανέναν, αλλά άπλού-
στατα ικανοποιώντας με την άδιάκοπη αυ-
τήν έναλλαγή το γούστο και το κέφι της.
Μία άλλη γυναίκα που προτιμώντας έ-
να πιο τίμιο δρόμο, παίρνει την άπόφαση
να φύγῃ με τον άνθρωπο που τυχόν άγα-
πά παρά να άπατά τάν άνδρα της, χα-
κτηρίζεται από την κοινωνίαν σαν μία
πρόστυχη και κοινή γυναίκα!...Ένας...
Μία...Κι' ή ιστορίες αυτές που άλλες φορές
τελειώνουν έτσι, κι' άλλες φορές αλλοιώνε,
έρχονται κάθε στιγμή να μᾶς πιστοποιή-
σουν πως την εποχή μας, αν θέλουμε σώ-
νει και καλά να της δώσουμε έναν χαρα-
κτηρισμό, θα μπορούσαμε να την ονομά-
σουμε «εποχή των εξωφρενικών αντιθέ-
σεων» ή αν προτιμάτε «άνισορροπο-ε-
ποχή»!

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Ματρίδα
Σεράο

.... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ....

(Προηγούμενα)

Ο Ρομπέρτο Άλμπενα, ένας πλούσιος Ιταλός αριστοκράτης, ταξιδεύει χάριν άναμνησής στη Ρώμη. Μαζί του ταξιδεύει κι ένας άνδρας με παράξενο παρουσιαστικό και παράσινα μάτια. Στη Ρώμη ο άγνωστος κατεβαίνει μαζί με τον Άλμπενα ο οποίος καταλύει στο «Ξενοδοχείο της Εδωάτης». Εκεί άναμεσα στα μπαγιάτσια του άνακαλύπτει και μια ξένη βαλίτσα μέσα στην οποία βρίσκει ένα κομμένο γυναικείο χέρι, φορτωμένο διαμαντινά.

Ένα μυστηριώδες άτομο, ένας «άοχοντας» άγαπά με πάθος την Ραχίλ, κόρη του Έδωάτου παλαιού και Μοίς Καμπίμ. Η Ραχίλ όμως άγαπά έναν κόμητα χριστιανό, τον Ρανιέρι Λαμπρετίνι. Ένα βράδυ ή Ρόζα, υπηρέτρια του Καμπίμ, διηγείται στην Ραχίλ ότι τα βράδια πολύ συχνά μπαίνει στο σπίτι τους κρυφά ένας άγνωστος τόν όποιον δέχεται ο πατέρας της στην κίμαρά του].

(Η συνέχεια)

5. ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑΙ λοιπόν πώς είναι έχθος μόν αυτοός άγνωστος; ψιθύρισε ή Ραχίλ παραξενευμένη.

—Είμαι βεβαία, κυρία!...

—Και έχθος του Ρανιέρι Λαμπρετίνι;

—Θα τόν δώ αύριο και θα προσπαθήσω να μάθω γι' αυτό.

—Όχι, δέν πρέπει να τού άναφέρεις τίποτε για τέτοιο πράγμα... σου τó άπαγορεύω...

—Καλά. Θα τού μιλήσω μόνο για την Βενετούα.

—Μήν τού πής όμως πώς σ' έβαλα έγώ να τόν ρωτήσης; έλεγε ή Ραχίλ με μία δόση περηφάνειας.

—Θά ήθελε, θά ήθελε.

—Άλλά πρέπει να πάρете μιάν άπόφαση, πρέπει να δειχθήτε, κυρία, έλεγε ή Ρόζα μ' ένα ύψος αίτηματιζό.

—Τί πράγμα;

—Γιά κείνο πού ξέρете!

—Δέν τολμώ... δέν τολμώ...

—Πρέπει να βρήτε τó θάρρος!

—Κι' ο πατέρας μου βρετα;

—Θάνα για τó καλό σας. Θα τó άναγνωρίση κι' αυτός έπειτα.

—Θά τόν κίμω να ή-

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΜΕ ΤΑ

ποφύρη, να πεθάνη έως.

—Κι' όμως πρέπει ν' άποφασίσετε, επανέλαβε ή υπηρέτρια, πού έπέμενε πάντα, γνωρίζοντας την διαστακτικότητα της κυρίας της.

—Πιά άργά... πιά άργά!

—Όσο άργείτε, τόσο τó πράγμα γίνεται δυσκολότερο.

—Δέν έχω την δύναμη, Ρόζα!

—Ζητήστε την από τόν Θεό.

—Την ζητώ, την ζητώ πάντα... Είμαι κομρασμένη, πήγαινε να κοιμηθής, Ρόζα.

—Καληνύχτα, κυρία...

—Καληνύχτα.

Η Ραχίλ Καμπίμ έμεινε μόνη.

Άλλη μιá φορά έστρεψε τά μάτια της πρós την εικόνα της μητέρας της πού κρεμόταν πάνω από τó προσκέφαλο τού κρεβατιού της. Περιοδούσε μιá στιγμική τρομερή και άπευθυνόταν πρós την εικόνα αυτή, σαν πρós κάποια έλπίδα ευτυχίας. Άδραγε όμως ή μητέρα της αυτή, πού—καθώς έλεγε ο Μοίς Καμπίμ—άναπαύονταν τώρα σ' ένα κοιμητήριο της Γερμανίας, είχε άγαπήσει την κόρη της;

Η σκέψη της πλημμύριζε άπ' την άνάμνηση της γυναικάς εκείνης με την έξαισία όμορφιά, πού μυστοστά της ή ίδια ή Ραχίλ, μ' όλη την όμορφιά της δέν ήταν παρά ένα όχορ όμοιομα: έβλεπε ένα θείο πρόσωπο και κάποια δόλολενα, μακριά και λεπτά χέρια, χέρια πρηγνιτέσας, πού ποτέ δέν γνώρισαν την δουλειά, καθώς έλεγε ο Μοίς. Όλ' αυτά όμως βρισκόταν σε μιá μακρινή έποχή, εκεί κάπου μέσα στα παιδικά της χρόνια, σ' ένα παλάτι χαμένο άνάμεσα σε άπέραντες χιονισμένες πεδιάδες: έπειτα, ένα μεγάλο μαύρο κενό άπλωνόταν μέσα στην νύχτη της Ραχίλ και ξαναβρισκόταν μόνη, στην Ρώμη, μόνη με τόν πατέρα της, στην Ρώμη όπου είχαν έρθει πριν δώδεκα χρόνια τότε πού δέν θάταν άκόμη όχτώ χρονών! Κάθε φορά πού ρωτούσε τόν πατέρα της για την τύχη της Σάρας Καμπίμ, αυτός την έμάλωνε κι' αυτή έκλαιγε. Χίλιες φορές της είχε πη πώς ή μητέρα της είχε πεθάνει νέα, την έποχή πού έφευναν από την Πολωνία και πώς την είχαν θάψει σ' ένα μικρό κοιμητήριο της Γερμανίας.

Άλλά, δύο ή τρεις φορές, ο Μοίς Καμπίμ, έπάνω σε στιγμές άδυναμίας ή θυμού της έκαμε παράξενες έκμυστηρώσεις σαν την άποψη. Της είχε κάμει λόγο για κάποια μυθικά πούτη, για άσάνταστες διασκέδασεις, για μιá πρηγνιτική ζωή! Και τότε κυριεύοντο από μιá νευρική υπερέδγερση, μιλούσε για την Σάρα Καμπίμ σαν να είχε εξαφανισθή και όχι σαν να είχε πεθάνει. Άμέσως έπειτα μετανόουσε κάθε φορά για της έκμυστηρώσεις του και διαζότανε να της διαφεύση. Άλλά ή Ραχίλ είχε παραξενευθή πολύ και σιγά-σιγά σχημάτιζε μέσα της την πεποίθηση πώς ή μητέρα της δέν ήταν πεθαμένη.

Κι' όστόσο, άν δέν ήταν πεθαμένη, πού ήταν; Τί έκανε; Γιατί είχε εγκαταλείψει την κόρη της και τόν άντρα της; Γιατί δέν έρχόταν να τούς βοη; Και γιατί ο Μοίς Καμπίμ, πού έλεγε πώς την άγαπούσε, δέν την άναζητούσε; Δώδεκα χρόνια τώρα, ο Μοίς δέν είχε λείψει στιγμή από την Ρώμη και ζούσε μέσα στην κακομοιριά. Και τó μόνο βαθύ και άνεξήγηστο μυστήριο της ζωής του ήταν ή σχέση του με τόν Μάρκος Χέννερ, τόν Άρχοντα. Η μητέρα της είχε πεθάνει ή ήταν άκόμη ζωντανή; Ήταν άρρωστη ή καλά; Ζούσε πλούσια ή φτωχά; Πούξ έζει!

Ίσως νάχε πεθάνει στο μεταξύ...

Μάτια τó νέο κορίτσι ζητούσε να δώση μιάν εξήγηση στα ερωτήματα αυτά. Στην άοχή όπου ήσαν στο Γκέτο, μέσα στον δρομάκο αυτόν τού Πιάντο, ή ήρεμη και συνηθισμένη ζωή πού περνούσε δέν της έδωσε καμμιάν εύκαιρία να ζητήσει μιá παρηγοριά στην άνάμνηση μιás έστου κι' άνταρτικής μνηστήρας σπογγής. Μά τώρα πού ή ζωή της δέν ήταν πιά παρά μιá άτελείωτη σειρά από πίκρες και άγωνίες, της φαινόταν πώς ή μη-

τέρα της, ζωντανή ή πεθαμένη, δέν μπορούσε να την άφήση πιά έτσι.

Η Ραχίλ την παρακαλούσε, όπως προχώρα και ναίσει σε μιάν άγία ζητώντας να τή βοηθήσει από κεί πού βρίσκεται, από τόν όρανό ή από την γή, ζητώντας να τή δώση μιá συμβουλή, μιá οδηγία, ένα φως! Το πορτραίτο της Σάρας Καμπίμ είχε ξεκολληθεί από την πολυκαυρία. Τά μάτια της όμως έπληροσαν άκόμη μιάν έκφραση ζωντανή, γλυκειά και περήφανη, και πόνονταν σαν να την κοιτούσαν.

—Μητέρα, μητέρα, άν δούσατε άκόμη στην ζωή, έλα κοντά μου... Έί ελσα πεθαμένη, μείνετε για μιá ικέτευε ή Ραχίλ Καμπίμ γονατιστή μπροστά στην εικόνα της μητέρας της.

Κρατούσε τά μάτια της καρφωμένα επάνω στο πορτραίτο, με τά χέρια σταυρωμένα από τά δάκρυα έστρεφον ποτάμι στα μάγουλά της. Κάθε φορά ή Ραχίλ προσερχόταν μπροστά σ' αυτό τó πορτραίτο, άλλ' εκείνη την νύχτα ή εξαοχός της είχε φτάσει στο ακατόρηφο. Η ώρα ήταν περασμένη κι' ή σιωπή βαθεία. Όλα όμως τά νύχτα της νέας εξαφάνισαν άκόμη άπ' την σκηνή πού είχε με τόν πατέρα της και της άποκαλύπτει της Ρόζας. Τότε ή προσερχή έβγαине πύ φλογή από τή χείλη της Ραχίλ, σαν νάθελε να έλκυση την προσοχή, να πάρη μιάν άπάντηση από τή θεωρησμένη εκείνην εικόνα.

—Μητέρα, άν βρισκόσαι άκόμη στην ζωή, τρέξε να με βοηθήσης. Άν είσαι πεθαμένη, μητέρα, άγαπήμένη μου μητερούα, μείνετε στον Θεό για μένα!

Και ξαφνικά, μέσα στην θέση της προσοχής της, ή Ραχίλ νόμισε πώς τó πορτραίτο κείνο είχε ένα ζωντανό βλέμμα στα μάτια. Της φάνηκε πώς πάνω στο τόσο όμορφο, άλλά όχορ κείνο στόμα, διαγραφόνταν ένα ζωντανό χαμόγελο. Και της φάνηκε, της φάνηκε καθαρά πώς μιá φωνή μιá φωνή έρχόταν από τó μακρινό παρελθόν, έπαινον φωνή, άλλά μιá πνοή φωνής, πού της ήσαν γνώριμη, της έλεγε:

—Νάμαι!

Μιά κραυγή έξέφυγε άπ' τó στήθος της και κοπέλλεζε και σωφίστηκε χάμω, λυπημένη.

Ψάχνοντας στο σκοτάδι.

Άνάμεσα στις «Μικρές Άγγελίες» της 1^{ης} φημεριδός «Ελά Τριμποινας» της 29^{ης} Ιανουαρίου, τραβούσε την προσοχή μιá είδοσμένη με χοντρά γράμματα:

«Ο κύριος πού έζήσασε ή έζησε ένα άπο κλειμένο μέσα στο τραίνο τόν 3.55' Νάπολεως - Ρώμης, στις 27 Ιανουαρίου, μισή ν' άποταθή στο «Ξενοδοχείο της Εδωάτης» διά να τού έπιστραφή άφού δώσει τά άποθή χαρρακτηριστικά».

Η άγγελία αυτή δημοσιεύθηκε έπίσης στο «Πάπολο Ρομάνο» και στην «Ιταλία γυρίσ». Άναδημοσιεύθηκε έπειτα έπ' 4.5 μέρες στην σειρά στις κυριότερες έφημερίδες της πρωτεύουσας. Άλλά δέν έδωσε, καθώς έπαι, μιá κανένα άποτέλεσμα. Της ώρες πού ο Ρομπερτό Άλμπενα βρισκόταν στο Ξενοδοχείο του—δέν έβγαине ποτέ πριν από της 11^{ης} πού κι' έμεινε συνήθως στο δωμάτιό του—της 5^{ης} της 7^{ης} τ' άπόγευμα—κανένα άποτέλεσμα δέν παρουσιάσθηκε. Έρχόταν βέβαια κάποιος φίλος, κάποιος παλιός γνώριμος, κάποιος μνηστήρας, άλλά δέν φάνηκε κανένας πού μπορούσε έστω, να μιλήσει κάποιος πού άναγνώριζε στο με τά πρόσωπα μάτια. Κάθε φορά πού έγυριζε στο δωμάτιό του ο Άλμπενα ρωτούσε με ένδιαφέρον άν είχε έρθει κανένας ένας ή κάποιος τέλος πάντων πού να έκανε λόγο για τó χαμένο άντικείμενο. Τίποτε!

Φυσικά, δέν είχε βάλει τ' όνομά του στις έφημερίδες, γιατί ήταν πασίγνωστος και δέν ήθελε να τού κινή ο πώτος τυχόν άδελφός έρωτήσεις. Ότε και στον θυμωό πού δέν έδωσε εξηγήσεις περί τίνος έπρόκειτο. Τότε έ-

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

ζε πη μόνο πώς βρήκε άνάμεσα στα μπαγιάτσια του ένα άντικείμενο και πώς προτίμησε, αντί να τó παραδώσει στην άστυνομία, να τó δώση άπ' ευθείας στον κάτοχό του. Άν αυτός παρουσιαζόταν, θά τόν ώδηγούσαν στο διαμέρισμά του κι' άν πάλι έτόχαινε να λείπει εκείνη την ώρα ο Ρομπέρτο άπ' τó Ξενοδοχείο, θά έλεγαν στον ξένο να τόν περιμένει και, τέλος, στην περίπτωση πού ο Ρομπέρτο Άλμπενα θ' άργούσε να έπιστρέψει, θά πήγαινε κάποιος να τόν άναζητήσει στα μέρη πού έσχηναζε. Π' αυτό, πριν βγεί φρόντιζε να λεί πού και πού θά πήγαινε, και τί ώρα θά γύριζε. Ο πωστήρας δέν ήθελε με κανέναν τρόπο να άφήσουν τόν ιδιοκτήτη τού κοινοτού να τούς ξεγυλί.

Από τή βραδιά πού, θύμα μιás ακατάσχετης περιέργειας, σπρωγμένος από μιá φλογερή έπιθυμία πού δέν μπόρεσε να κατανοήσει και επηρεασμένος από τά λόγια της Έλιάνας Λούβ, ο Ρομπέρτο Άλμπενα είχε παραβείσει τó δερμάτινο κουτί κι' άντίκρουσε τó κομμένο χέρι, έπαινε έναν σοβαρό κλονισμό στα νύχτα. Ο ήσυχος κι' άδιάφορος άνθρωπος, πού δέν άγαπούσε κι' ούτε μισούσε κανένα, πού είχε ήσει, ταξιδεύει, γλεντίζει, χωρίς ποτέ να βρεθή ή να ένθουσιασθή παραπάνω άπ' ό,τι ήρεσε, ο Ρομπέρτο Άλμπενα, ο σκεπταστής τέχνημαν, ζούσε τώρα σε μιá διαρκή υπερέδγερση νευρών και όλη του ή ύπαρξής πλημμύριζε από χίλιες-δύο άνησιχες.

Τό γυναικείο κείνο χέρι, τó τόσο όμορφο, τó τόσο λεπτοκαμωμένο και τó τόσο γυναικείο ζωντανό, είχε κεντρίσει την φαντασία του κι' ίσως-ίσως και την καρδιά του, όσο κανένα άλλο πράγμα στον κόσμο. Την πρώτη εκείνη βραδιά, δέν μπόρεσε να κοιμηθή κι' έξημερεύθηκε σκυμμένος πάνω από τó άνομιμο κουτί, θαυμάζοντας τó έξαισιο αυτό χέρι προσπαθώντας να σχηματίση μιá γνώμη για την προέλευσή του. Σιγά-σιγά είχε κατανοήσει την έντύπωση της φρεσίας πού τó προξένονε στην άρχή τó κομμένο κείνο χέρι άποσπασμένο από τó σωμα κάποιας νέας κι' όμορφης γυναικάς.

Η φαντασία του και ίσως-ίσως κι' ή καρδιά του έβλεπαν τó κομμένο αυτό χέρι σαν ζωντανό, σαν μέλος μιás ζωντανής ύπαρξης ή μάλλον σαν έξάρτημα του ατέλειτος κάποιας γυναικάς πού θά μπορούσε να τó φορή ή να τó θάψει όποιανδήποτε στιγμή ήθελε. Καμμιά άπολύτως σχέση με θάνατο, με έγκλημα, με άνομιμο. Όλα αυτά είχαν εξαφανισθή. Τό χέρι ήταν τόσο όμορφο, τόσο άπαλό, μ' ένα χρώμα τόσο ζωηρό, τόσο φρεσκάδα δέματος τόσο άνθρωπινου, με νύχια τόσο ρόδινα και τόσο γλυκύτερα, πού όλη ή ήλιψή τού θανάτου ήταν πολύ μακριά άπ' αυτό. Ήταν ψυχρό, βέβαια. Άλλ' άνέδιδε ένα άρωμα τόσο γλυκό!

Φυσικά, την επομένη, ο Ρομπέρτο Άλμπενα είχε ξεναχώσει της συνήθους ένασχολήσεις του. Άνάμεσα όμως σε κάθε τόν έπίσκεψη, άνάμεσα στις διασκέδασεις του, στις συνουσίες του, τα παιχνίδια και τα γλέντια του, τó μυαλό του ήταν διαρκώς άποσπασμένο με τó μυστηριώδες χέρι. Πριν βγεί, έβαζε τó κουτί μέσα στην έγγλεξη βαλίτσα με την τραχιά κλειδαριά, όπου συνήθως έκρυβε τά λεφτά και τά κοσμήματά του. Δέν είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στα ντουλάπια και τά συρτάκια τού Ξενοδοχείου. Ότε άφαινε άνοιχτή την πόρτα τού μικρού διαμερισμάτος του κάθε φορά πού έβγαине έξω. Άσυναίσθητος, είχε σχηματίσει την πεποίθηση πώς ήταν κάτοχος ενός έξαιρετικά πολύτιμου πράγματος και νόμιζε πώς ήτοχε κάποιος πού έπιθυμούσε πάλι να τού κλέψη τόν θησαυρό αυτό, τόσο πού όσο κι' αυτός έπαθιμούσε να τόν κρατήσει δικό του. Άν-τότε φορές, σε στιγμές πού βρισκόταν κάπως μακριά από τó Ξενοδοχείο τού φάνηκε πώς κάποιος πήγε και τού έκλεψε τó όμοιο κομμένο χέρι. Γυροδούσε τότε διασπασμένος στο Ξενοδοχείο, άνέβαινε με πραγματική άγωνία στο δωμάτιό του κι' έτρεχε να

δψ την βαλίτσα. Και μόνο όταν την εύρισκε κλειδομένη και στην θέση της, ήσυχάζε. Την άνοιγε τότε κι' έπαθερούσε τó περιεχόμενο της για να πεισθή όλοτεία πώς κανένας δέν είχε πειράξει τόν θησαυρό του.

Την Έλιάνα Λούβ, την είχε δη, όπως της ήποσέθηκε, την επομένη της μοιραίας βραδιάς. Εκείνη, μόλις τόν άντίκρουσε, τού μίλησε άμέσως για τó κουτί. Χωρίς να ταραχθή διόλου ο Ρομπέρτο την έβεβαίωσε πώς δέν τ' άνοιξε. Έπειτα, μιάν άλλη μέρα έλεπε στην Έλιάνα πώς είχε βάλει μιάν άγγελία στην έφημερίδες για να βοη τόν ιδιοκτήτη τού κοινοτού και πώς, άν ο τρώπος αυτός δέν έφερονε άποτέλεσμα, θά τó παρέδιδε στην άστυνομία για να τó ξεφορτωθή.

—Χωρίς να τ' άνοιξης;

—Χωρίς να τ' άνοιξης.

—Είμαι κονταμάρα.

—Μή σ' ενδιαφέρει, συνεπέρανε εκείνος, δείχνοντας έτσι πώς ήθελε ν' αλλάξουν κουβέντα.

Άλλωστε μεταξύ τού Ρομπέρτο και της Έλιάνας Λούβ ήσαν τόσες πολλές άλλες κοινότητες πού μπορούσαν να τούς ένδιαφέρουν περισσότερο από τó μυστηριώδες κασσανό. Η νέα κοπέλλα έκοιτάζεσε μαζί του, κι' ο Ρομπέρτο Άλμπενα στον όποιον άφαισε πολλή ή Έλιάνα, ένεδαύριζε την έρωτική εκείνη μονομαχία. Ο Ρομπέρτο, με την χαρκτηριστική ευθυμία του, πού δέν τόν εγκατέλειπε παρά πολύ σπάνια, δέν ήθελε να διακυδυνεύση εύκολα μιá περιπέτεια πού μπορούσε ίσως να τόν τυλίξη, ένώ ή Έλιάνα, έχοντας βαρεθή τόν Φιορέντζο Σκόττι, τόν τελευταίο φίλο της, άπέβλεπε σ' έναν δεσμό κάπως σοβαρό. Ο Άλμπενα ήταν προσεκτικός. Άλλά ή κοπέλλα ήταν όμορφη, κοκκία και κάθε άλλο παρά κουτί!... Και ή μονομαχία εξακολούθησε.

Μόλις όμως άφαινε κάθε φορά την ώραία φίλη του ο Ρομπέρτο, τόν ξανακινούσε τó ζωηρό ένδιαφέρον για τó κομμένο χέρι. Ένα έντοκο τού υπέβαλε να μην πη σε κανένα με πούν τρόπο τó παρθένο κείνο άντικείμενο βρισκόταν στην κατοχή του, και έπώς της Έλιάνας Λούβ, στην όποια τότε μαρτυρήσει από έλαφρότητα, σε κανέναν άλλον δέν είχε πη τίποτε.

Από της άγγελίας πού δημοσιεύσε δέν μπόρεσε να καταλάβη και τις πολλές πράγματα. Τό έκαμε άπλως και μόνο από περιέργεια να μάθ πώς μπόρουσε να τόν ιδιοκτήτης τού κοινοτού.

Κι' όμως και τις δέν παρουσιάσθηκε. Όστόσο ο Ρομπέρτο Άλμπενα, ένοιαζε, ένοιαζε πώς ύπληχε κάποιος πού τόν κατασκοπεύεσε κάθε τόν βήμα. Πλείστες όρες ένδεΐσεις τού έβεβαίωναν την παρακολούθησή αυτή.

Αυτό βέβαια δέν μπόρουσε να κάνει τόν άφοβο νέο να λιποψύχη, άλλά τόν έξενούριζε, τόν έκαμε να στενοχωρηται πού γινόταν ο στόχος ανθρώπων πού άσφαλώς δέν είχε ένοχλήσει ποτέ.

Ο Ρομπέρτο Άλμπενα έβλεπε πώς, χωρίς να τó θέλη, γινόταν τώρα ένας μυστοστορημάτων. Και τó μυστοστορημα αυτό, έκείνον πού δέν διάβαζε ποτέ μυστοστορηματα—άρχισε να τόν ένδιαφέρει ιδιαίτερα, τώρα μάλιστα πού είχε γίνει ένας από τούς ήρωές του. Καταλάβαινε πώς τó κομμένο κείνο χέρι δέν ήταν δυνατόν παρά να είχε σχέση με κάποια πολύ τραγική ιστορία και τó γεγονός ότι αυτός ήταν τώρα ο κάτοχος τού χεριού, τόν συνέδεε—σαν να λέμε—με κάποια ύποκείμενα άγνωστα, ίσως-ίσως και κακούργα...

Σιγά-σιγά είχε καταλάβει στην σκέψη ότι, κι' άν αυτός πού είχε χάσει τó πολύτιμο και φορικαλό κείνο κουτί δέν έρχόταν να τόν βοη, έπρεπε ο ίδιος ο Ρομπέρτο Άλμπενα να τόν άναζητήσει και να μάβαινε πώς ήταν με κάθε δυνατό μέσο. Αυτό τó μυστηριώδες δικό του, πού αίσθανόταν τα βράχια του να σφίγγονται δλόγρια του, τόν τραβούσε, τόν έ-

γούτε. Ένοιαζε πώς τó κομμένο κείνο χέρι, αυτό τó τόσο όμορφο, τó τόσο λεπτό και τόσο πλούσια στολισμένο, ήταν τó κέντρο, Θεός έξρει, πού δόματος, τó κέντρο ενός φορικαλού έγκλήματος, ή μιás άγρίας και παράφορης άγίας.

Ήταν ίσως κι' ο ίδιος έρωτευμένος λίγο κι' κείνο τó χέρι. Άν-τότε φορές, μόλις βρέθηκε μόνος μέσα στην κρεβατοκάμαρά του, διπλοκλείδωσε την πόρτα του, έβγαλε από την βαλίτσα τó δερμάτινο κουτί και κάθισε ώρες άποθαμιάζοντας τó ύπεροχο κείνο χέρι, τó τόσο ζωηρό, σαν νάταν ζωντανό άκόμη. Τό χέρι κείνο τόν έμάγευε. Μιά φορά, χωρίς να ξέρη πώς, έσπληνε τó κεφάλι του σιγά και άπέθεσε ένα φιλή πάνω στο λείο και άπαλό δέρμα του. Βέβαια, τó χέρι ήταν ψυχρό, άλλά δέν τού προσέγγισε καμμιά φορά. Άπεναντίας, τά ρουθούνια του γέμισαν από ένα άρωμα λεπτό και τó μυαλό του ξα-λίστηκε...

Παρ' όλο πού δέν είχε κατορθώσει να μάθ τίποτε σχετικά με τó μυστήριο τού κομμένου χεριού, ο Ρομπέρτο Άλμπενα καταλάβαινε πώς μιá παρθένη μάχη είχε κι' όλας άγίας μεταξύ αυτού και τού άγνωστου πού είχε χάσει ή ξεχάσει τó κουτί. Μήπως δέν μπόρουσε νάχε άγαπήσει τó χέρι κι' ο πώτος ιδιοκτήτης του, όπως τάχε άγαπήσει τώρα ο ίδιος και γι' τούτο να τού τó παρή πώς με κάθε τρόπο; Ο Ρομπέρτο Άλμπενα προσπαθούσε πώς, μια μέρα, θά μπερδεύονταν σε μιá πολύ σκληρή περπέτεια. Κατά βάθος αυτό τόν διασκέδαζε. Πολύ λίγα γυναικεία προσώπα του είχαν κινήσει τó ένδιαφέρον τόσο, όσο αυτό τó χέρι! Ο Ρομπέρτο δέν άμφέβαλε πώς ή γυναίκα, στην όποια ήτοχε, ήταν ζωντανή. Άνάμεσα σε κάποιες νυκτερινές περιεπαιτήσεις τού, κάθε φορά πού έμεινε πολλές ώρες μόνος κι' έδιδάμζε σιωπηλός τó χέρι κείνο, τού φαινόταν πώς έβλεπε μυστά του μιάν ώραία νέα, χλομή, με κατάμαυρα μαλλιά, κατακόκκινο στόμα, χαμηλό μέτωπο, άπαράλλαχτη σαν θεά, ντυμένη μ' ένα μακρύ δόλενο χιτώνα, πού κάποιος άπ' αυτόν προσπαθούσε να κρύψει τó κομμένο χέρι, τó χέρι κείνο πού τού έμαίετο τώρα ο Ρομπέρτο, φαντάζετο προσελκυστικό.

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΑΡΞΙΣ, Η ΖΙΝΕΤΤΑ ΝΤ' ΥΝΤ.

Είναι πολύ περίεργη, σ' αλήθεια, η ιστορία της Ζινέττας ντ' Υντ, της εξωτικής νέας με το μυστηριώδες πρόσωπο και το μακρόν και σκληρό βλέμμα που μοιάζει σαν να ζητά ν' αποκρυφτεί μια ψυχρή αναδιπλωμένη σκηνή εναντίον της, μίαν αντίθεση θέλησης, μίαν ατασκήνητη ισχυρογνωμοσύνη!

Μας την αποκάλυψε ξαφνικά ο σκηνοθέτης Μωρίς Τουρνέ, ο οποίος της εμπιστεύθηκε στο «Παρτί» τον πιο ενδιαφέροντα ρόλο της 'Οντέτ Νικολά. Σε μερικές σκηνές του έργου αυτού παρουσιάστηκε στον ύπνο, που χάρισε στο κοινό στιγμές από της πιο αληθινότητας. Νάταν άραγε ένα ταλέντο ωραιο ήδη που απεκαλύπτετο βυθικά από μακροχρόνια σπουδή;

Όχι. Ήταν κάτι καλύτερο.

Αυτό που την έκανε τόσο ενδιαφέρουσα, ήταν προπάντων η φύσις της. Μέσα στον ρόλο της νέας γυναίκας που η εξωτερική της εξάρσις ήταν τόσο απέραντη, που ο πόθος ενός υπερανθρώπου ιδανικού εφάρσε ως τον πιο δυνατό παροξυσμό του, η εξωτική ιδιοσυγκρασία της Ζινέττας ντ' Υντ προσέφερε στο πρόσωπο που υπεδόθη μια δικαίωση, που αποδεικνύει μέχρι ποιο σημείου ο πολύς Τουρνέ ξέρει να διαλέγει τους ερμηνευτές του.

Το ιστορικό του ντεμπούτου μου στον κινηματογράφο είναι πολύ περίεργο, έλεγε η Ζινέττα ντ' Υντ σ' έναν δημοσιογράφο που πήγε να της πάρει συνέντευξη τώρα τελευταία. Προέρχομαι από οικογένεια που τα μέλη της όλα σχεδόν είναι καλλιτέχνες. Ο πατέρας μου Ζαν ντ' Υντ είναι δραματικός ηθοποιός. 'Η δυο αδελφές μου, Μπέριττα και Ρενέ ντ' Υντ, το ίδιο. Ο θείος μου Πωλ Καπταν συγγράφει μικρές θεατρικές κωμωδίες και, τέλος, ένας εξάδελφός μου, ο Μ. Πόττυ ασχολείται επίσης με θεατρικές επιχειρήσεις. 'Εμένα μ' ενδιαφέρει πολύ η ζωγραφική. Σπούδασα στο σχολείο των Καλών Τεχνών μ' έλεγαν πάντα μέσα μου να μη γίνω ποτέ ηθοποιός. Πρόπερσον, ο Μωρίς Τουρνέ είπε στον πατέρα μου πως ήθελε να με δει, καθώς και της δυο αδελφών μου... Μ' έπεισε να το υποσχεθώ κάτι, παρ' όλο που δεν είχα καμιά διάθεση να παίξω στον κινηματογράφο, και λίγες μέρες αργότερα, ένα πρωί, μου είπε: «Θα αναλάβεις τον ρόλο της 'Οντέτ Νικολά, στο «Παρτί». Στο «Παρτί»!

» Αφένθηκα να παρουσιαστώ από την μαγεία της λέξεως... Λένε πως υπάκουσα πολλή ποίηση μέσα σ' αυτούς τους πόθους που ξυπνούν τα ταξίδια, η αναζήτηση, τα πλοία, ένα κύμα ή, το βράδυ, το μάτωμα που ήλιον όταν συνθίκεται στην θάλασσα. 'Τωας, αλλά δεν υπάρχει σ' αυτά άλλο τίποτα από ποίηση. Μ' συνεπήρε κι' έμένα η ποίηση του αγνώστου, η ακαταμάχητη γοητεία του... Με κυριεύει ο πόθος του ταξιδιού, με κατέλαβε η επιθυμία ν' άνωσω καταμεσής του πελάγου την σειρήνα ενός πλοίου. Με φλόγισαν, τέλος, ο πυρετός εκείνος που κατατρώγει την ψυχή των θαλασσοπόρων. Ο κινηματογράφος μου παρέχει την ελπίδα να πάω στο Σουέζ, στο Πόρτ-Σάϊντ, στο Τζιμπουτί, τέλος πάντων νά φύγω...

» Και τότε, δέχθηκα...»

Δεν είναι, λοιπόν, παράξενη η ιστορία αυτή της Ζινέττας ντ' Υντ; Τα πρώτα δέματα

της καριέρας της στηρίχθηκαν σ' αυτό το ρομαντικό — ποιητικό μάλλον — αίσθημα, που η τύχη χαρίζει συχνά στην νεότητα. 'Η ερμηνεία στην όδόν της 'Οντέτ Νικολά δεν απέχει ίσως πολύ από το πρόσωπο που υπεδόθη... Μήπως δεν επεδιδάσθησαν κι' η δυο σ' ένα πλοίο κυνηγώντας το ίδιο όνειρο;

Όταν έρωτησαν την Ζινέττα ντ' Υντ ποιους ρόλους θα της άρεσε να παίξει, αφού τώρα πια έχει δεσφί μ' ένα μακρόχρονο συμβόλαιο μ' έναν γαλλικό κινηματογραφικό οίκο, εκείνη απήντησε:

«Αυτό που θα ένοιωθα καλύτερα, νομίζω, θα ήταν οι ρόλοι των μοιραίων γυναικών... 'Αλλά νά έννοούμεθα! Μιλώ για της γυναικας που θα ήταν μοιραίες άσυναίσθητα, όχι

«Η Ζινέττα ντ' Υντ στο «Παρτί».

εκ προμελέτης, γιατί η μοιραία γυναίκα που είναι χωμένη από το σαγόνι ως τον αστέρα γαλο μέσα σε μια θήκη από μαυρό δελουδο που προκαλεί τα γέλια... Μία γυναίκα, τέλος, που ήταν μοιραία μοιραία...»

Όχι, η προσομοίωση της Ζινέττας ντ' Υντ και της φανταστικής 'Οντέτ Νικολά δεν απέχουν τόσο πολύ στην πραγματικότητα ή μια από την άλλη... Συναντήθηκαν μέσα στο ίδιο πλοίο που της έφερε μακρόν... Και καθώς αντίβλασαν της μυστικής σκέψης των, ποιος ξέρει τι είχαν μεταξύ τους! Μπόρεσαν άραγε να περάσουν ή μια δίελα από την άλλη χωρίς να ιδωθούν ή μήπως απέφυγαν να το κάνουν; Και όμως η Ζινέττα ντ' Υντ, η πραγματική, είναι στη ζωή της τόσο μυστηριώδης, όσο και η χιμαίρικη μικρή Νικολά που δημιουργήθηκε μέσα στην φαντασία του Πολάν Ντορζέ.

Το μυστικό της Μίκυ - Μάγας

Κανένας ίσως από τους πολυπληθείς θαυμαστές του «Μίκυ-Μάγας», που τόσο απλά και νηματογραφικά άστειρος, δεν ξέρα πως η περίφημη ποινική δανείζεται, όταν παίζει στις ήχητικές ταινίες του, την φωνή ενός 'Ιταλού κόμικτος, ονόματι Ματσάνα-Κοστά, που έφθασε πρό ημερών στο Λονδίνο για νά αναπαυθεί από την κόπωση του Χόλλυγουντ.

Ο υπερφυσικός αυτός άνθρωπος καταφέρει να παράγει με το στόμα του δύο γλωσσικούς διαφορετικούς ήχους. Μιμείται όχι μόνο γυναικώς την φωνή ώριμων ζώων όπως π. χ. των γατιών, αλλά ακόμη ώριμων ζώων του ειδικής οράσεως που άνωσε έτσι και μια μόνο φορά. 'Εκτός από τα ζώα, είναι άφθαστος και στην άποψη και των κλαυθμοισμών των θρεσών, είναι ο ίδιος δέ που χρησιμοποιήθηκε στο γύρισμα της ταινίας που παρουσιάζει την ζωή του 'Αβραάμ Λίνκολν.

Στης ταινίας του Μίκυ-Μάγας η 'Ι-τολός κόμικς δεν μιμείται μόνο την φωνή του ποιντικού, αλλά και όλων των άλλων ζώων, κροκοδείλων, ιπποπόταμων, βατράχων κλπ. που εμφανίζονται στην όδόν αυτού του είδους τα φίλα. Βρίθει διπλάδι δευτάτη φωνή τεσσάρων και την ίδια ευκολία που επιτυγχάνει και της πιο χαμηλής και άφιστης φωνής υπάσους.

Η μανία του Μπρίτζ.

Μία νέα μανία έπιασε τους άστειρους του Χόλλυγουντ: το μπρίτζ. Όλοι οι καλλιτέχνες, άρσενες και θήλειες, μόλις βρουνε μιά ώρα κενή, σπιντρώνονται σε μίαν από τις απλήμενες βίλλες των και παίζουν. Παίζουν ακόμη και στα στούντιο, στα διαμερίσματα της δουλειάς. Και χάνουν τα παιχνίδια τους. Την μανία αυτή την εισήγαγεν η Καϊν Φόρτς, παρφήμη για την διαβολική της άσκαρ και ακολουθήσαν άμέσως με την παράδει της ιδιοσυγκρασίας η Άννα Παϊντς. Και έχοντας κατόπιν μιαν άσκαρ παικτικής και αυτές, όχι όμως άσως ή δυο πρώτες, η άσκαρ άσκαρ στανς Μπέννιτ και η Καϊν Τζόνσον, η προσφιής ηθοποιός του Σιάτλ ντ' Μ. Οί. επιχειρηματίας του Χόλλυγουντ, που ενδιαφέρονται περισσότερο για την δουλειά παρά για την διασκέδαση των άστειρων, άρχισαν ν' άνησιν. Λέγεται μάλιστα ότι ένήρησαν κι' έπεισαν την απαγόρευση του μπρίτζ, θά συμμορφωθούν όμως οι άστέρες με την απαγόρευση; 'Αδελφον...

PENNIE

— 'Αδίζω για τους άματόρους! Οι παγκοσμίου φήμης γεωμετροί καλλιτέχνες που νά ταυρίζουν στις δυο τόσο ξεχωριστές ιδιοσυγκρασίες τους.

— 'Ισοδύνη ή πρώτη ελληνική έταρτα παραγωγής ταινιών με την επωνυμία ελληνο-Τόν-Φίλμς και διευθυντή τον κ. Γ. Γεωργίου, ο οποίος προσεκύλησε 4 Βιεννέζους φίλους, τον σκηνοθέτη Κάρολ Νοβάκ, τον διευθυντή λήψεως Λέο Γκρόνιμπεργκερ, τον άσκαρ Γκότφρ 'Αμφορ και τον επί της φωνής λήψεως Γιάκομπ Φέρνερ και τους άδελφους τεχνικών μέρους της επιχειρήσεως.

— Τα μηχανήματα είναι γεωμετρικά και από τα καλύτερα σήμερα στον κόσμο. 'Ες πρώτη δοκιμαστική ταινία θά γυρισθούν έξι ταινίες μερικές σκηνές με την γνωστή χιμαίρικη άσκαρ. Τα άσκαρ που νά καλλιτέχουν κ. Κ. Μπέζον.

ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ

Όσον καιρόν ο Φοίτης Μάγας είχε και έδωκε, ή Κλό του ήταν πιστή. Μέτοιο γορουνικό στέκι σ' ένα καμπαρέ του Βερολίνου, ή Κλό Βάμπας δεν κέρδιζε τόσα, όσα της γορουνόνας για τα λόγια της και της διασκέδασης της. Γιατί αν το ταλέντο της δεν ήταν γορουνό, ή διορρία της και τα νεύατα της ήταν άσκαρ κι' ήθελε ν' αυτό νά ζήσει την μεγάλη ζωή.

Ο Φοίτης Μάγας, κληρονόμος μιάς σεβαστής πειροσύνης, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της.

Έτσι ή Κλό δέχτηκε την άγαστη ενός πλοίου του Νερούαζου, του Τζαχ Τζέρεσον, που είχαν έρθει στο Βερολίνο για ν' άποφασίσουν, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της.

— Έτσι ή Κλό δέχτηκε την άγαστη ενός πλοίου του Νερούαζου, του Τζαχ Τζέρεσον, που είχαν έρθει στο Βερολίνο για ν' άποφασίσουν, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της.

— Έτσι ή Κλό δέχτηκε την άγαστη ενός πλοίου του Νερούαζου, του Τζαχ Τζέρεσον, που είχαν έρθει στο Βερολίνο για ν' άποφασίσουν, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της.

— Έτσι ή Κλό δέχτηκε την άγαστη ενός πλοίου του Νερούαζου, του Τζαχ Τζέρεσον, που είχαν έρθει στο Βερολίνο για ν' άποφασίσουν, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της.

— Έτσι ή Κλό δέχτηκε την άγαστη ενός πλοίου του Νερούαζου, του Τζαχ Τζέρεσον, που είχαν έρθει στο Βερολίνο για ν' άποφασίσουν, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της. Και ή Κλό τον άγάπησε όχι μόνο για τα γέλια του, αλλά και για τα όμορφα μάτια του και το λιγυρό του παρσέντομα. Μά σε δύο χρόνια ή παρσέντομα κληρονομιά του Μάγας έγινε καπνός, κι' όταν ή Κλό θεώθηκε στην ανάγκη ν' άποφασίσει μεταξύ των υποσχέσεων ενός καινούργιου φίλου και της παρσέντομας, θεώθηκε πρώτος στον δρόμο της.

Ο Φοίτης κάθισε σ' ένα παρόμοιο τραπέ-

ζι και παράγγειλε στο γκαρσόνι ένα μπουντάκι ούισκι. «Ός πω νά βγή ή Κλό πάνω στο πάγκο, είχε σχεδόν άδειάσει το μισό. 'Έπινε, έπινε σαν τρελλός. Το κεφάλι του ήταν βαρύ και τα μάτια του έδωσαν θανάτο. Τα δονατά γορουνόνας των πελατών τον άκαναν νά σπαστεί προς το πάγκο την ώρα που ή Κλό άναμνίσθηκε για το νούμερό της.

«Η Κλό γόρουνε για τελευταία φορά. Ο Φοίτης συγκέντρωσε όλη του την προσοχή, σαν νάθελε νά κρατήσει για πάντα στην μνήμη του το έξαισιο εκείνο βράδυ. Βλέποντάς την νά λυγίζει με μιά προσκλητική περιπάθεια το κορμί της, θυμήθηκε άδελφά την εποχή που πορτογανοποιήσαν, της πρώτες ζήλειες του, τα πρώτα πείσματα της, της ποφώτες τρελλές της. 'Αν την ζήλευε τότε την Κλό, ζήλευε κάθε μιά που γάδισε το κορ-

ήσσω νά ξεγύσω. 'Όσοσο δεν νομίζεις — ός θάπαινε νά με βοηθήσεις και σ' αυτό; 'Ελα άπόψε μαζί μου, για μιά τελευταία φορά... Γιατί νά γορουνόνας σαν ξένο κι' όγι σαν φίλοι; Κι' έπειτα άξίζω τον οίκο και την επίσκεψή σου...

«Η Κλό κάτταξε μιά στιγμή τον Φοίτη και τα κόκκινα μάτια του, κόκκινα από το ούισκι και από μιά ψυχική παρατή που με μεγάλο κόπο την έκορβε, και της φάνηκαν σαν κλαμένα. 'Η Κλό ένιωσες κάποια συμπαθεια για τον παλιό της φίλο. Κι' έπειτα, είχε συνθησεί τόσο πολύ νά περνώ με συντροφιά της νύχτας της!

«'Αν με βεβαιώσης πως θάσαι φρόνιμο, και πως δεν θάγεις άπατήσεις, του είπε μ' ένα πορνό γαμμένο.

— Έγεις τον λόγο μου!

Ο Φοίτης πλήρωσε κι' έφυγε με την Κλό. 'Ενα ταξί θά τους πήγαινε κάπου νά σάνε. 'Ετσι έπένεμε ή Κλό, μιά ο Φοίτης αντίθετα την παρακαλούσε νά πάνε σπίτι του. Την παρακαλούσε με τόσο παράπονο, που ή Κλό στο τέλος δέχτηκε. 'Όσοσο ο Φοίτης δεν κράτησε τον λόγο του. Γιατί σαν άνέβηκαν στο διαμέρισμα, που έταν καμιά τώ έλεγαν κι' οι δυο τους «ερωτική φωνή», ο Φοίτης έπαψε νάμια φρόνιμος κι' άρχισε νάμια άπειθήσεις. 'Ηθελε νά γορουνόνας ή Κλό σαν άλλοτε, για τελευταία φορά, μόνο ν' αυτόν. 'Η Κλό πάλι δεν ήθελε νά κανέναν τόπο. Μά ο Φοίτης έβγαλε τότε ένα περιστόρο και την άπέλιψε, πως

αν δεν τούκανε αυτήν την τελευταία γάση που της ζήτησε, θά σκοτωνόταν υποσκά στο μάτι της.

«Η Κλό σκέφθηκε πως θάσαν προτιμότερο νά μνή αντίσταθι περισσότερο. Κι' όταν το γορουνόνας του Μάγας έπαιζε έναν παλιό, βραζιλιάνικο σκοπό, ή Κλό γόρουνε κι' όλας πάνω στο παρσέντομα του δωαρίου γυνική, σαν άλλοτε, το άποφασιστικό ταγκό της. Άνιξε το κορμί της με μιά προσκλητική περιπάθεια κι' ή άσκαρ των ματιών της είχε μίαν κόρωνα ήδονική. Ο Μάγας ένιωσες τότε σε μιά στιγμή το πως του νά κρατήσεται κι' αυτός του νά βρούζον. 'Ενα σκέψις έδωσαν στο μάλο του άσκαρ, συγκυρμένες, θολές. Και καθώς κρατούσε ακόμα το περιστόρο, τήσθε μιά, δύο, τρεις πάνω στο σιλντισμένο στόλο, που σάλανε υποσκά του...

«Όταν οι έντομοι ένιωσαν με δύο άπνομικούς παραβήσαν την χλωμένη πόρτα που διαμερίσματος του Μάγας, τον έδωσαν σκαρτό πάνω στο γυνικό πτώμα της Κλό, που έκλαιγε, έκλαιγε σαν παιδί. 'Όσοσο οι λυγροί του δεν άκούγονταν, γιατί το γορουνόνας σπένιγλιζε μονότονα κι' ένκορυστικά, επειδή ή πλάκα είχε τελειώσει από πολλήν ώρα κι' αυτό γούζε δόλωνα, έξακολουθητικά...

ΜΑΕ ΡΑΙ-ΝΕΡ

— Τότε γιατί δεν έλεγες μαζί μου άπόψε; — Όχι δά, άγαπητέ μου Φοίτη. Κατάλαβαίνεις και μόνος σου πως θάταν και για τούς δυο μας δυσκόστο νά κανονοποιώμε στα παλιά μας, που πρέπει νά ξεχασθούν για πάντα... — Σου υπόσχομαι, Κλό, πως θά προσπα-

μεί της, κάθε γορουνόνας, κάθε έπισημότητα θορυμισμού που συνόδευε τον γάσο της. Γι' αυτό, σαν τέλειωνε το νούμερό της, την έπαινε άμέσως κι' έφυγαν από το καμπαρέ για νά μείνουν οι δυο τους, μόνοι, κατόνοι. Και σαν πήγαιναν σπίτι τους, την έβλεπε και γόρουνε τον ίδιο γού, που ένθουσε τα πλήθη, γυνική, μόνο ν' αυτόν, κι' έτσι έγινε το υποσκά που δοκίμαζε λίγη πωρτίσας, όταν ή Κλό γόρουνε για όλον τον κόσμο.

«Η σκέψις αυτές έκαναν τον Μάγας άναστατο. 'Όχι, ή Κλό δεν έπαιζε νά φύγει κι' αυτόν τον 'Αμερικάνο, που έβλεπε έσκαρ έσκαρ νά άποσκόνητο τέλος σε μίαν άσκαρ, που γόρουνε, σε μίαν έντυγία που του ήταν άδονατο νά στεσθί. 'Όταν ή Κλό τέλειωσε το νούμερό της και κατέθηκε στην θύρα, έτοιμη νά φύγει, ο Φοίτης είχε σχεδόν άδειάσει το υποσκά με το ούισκι. Την είδε νά περνά άδιάφορη υποσκά από το τραπέζι του και την φώναζε με φωνή που έτρεψε:

— Μιά στιγμή, Κλό. Θέλω νά σου πω κάτι.

— 'Α, έδώ είσαι! είπε ή Κλό, σαν νά την τον είχε προσέξει και πάλι πάλι στο τραπέζι του.

— 'Απόψε δεν ήθελε αυτός νά σε πάρει Γιατί;

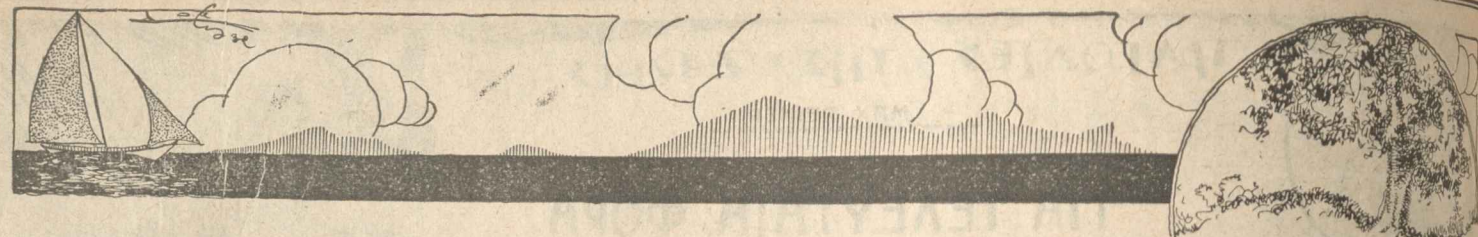
— Έξασα νά σου πω πως λείπει από γτες στην Δοσθή. Άδριο το ποιο γούζε και μελαγχολία φεύγους για το 'Αυθόρτο, άποσ θά μείνουνες τρείς-τέσσερις μέρες κι' ύστερα, κι' ύστερα...

— Τότε γιατί δεν έλεγες μαζί μου άπόψε;

— Όχι δά, άγαπητέ μου Φοίτη. Κατάλαβαίνεις και μόνος σου πως θάταν και για τούς δυο μας δυσκόστο νά κανονοποιώμε στα παλιά μας, που πρέπει νά ξεχασθούν για πάντα...

— Σου υπόσχομαι, Κλό, πως θά προσπα-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ ΦΟΥΞΙΟΥΣ, Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

«Η φυσιογνωμική, ο καλλίτερος τρόπος να γνωρίσουμε την ψυχή και τα αισθήματα των ανθρώπων. — Πώς από το σχήμα του μετώπου, το μέγεθος και το χρώμα των ματιών, καταλαβαίνουμε τον χαρακτήρα. — Ένα περιεργό βιβλίο.

Πάνε πενήνταξή ακριβώς χρόνια από τότε που ο Κάιζαρ Λομπρόζο με την δημοσίευση του «Ψυχολογικού» έκρυψε την μετεωρολογία της εγκληματολογίας και έθεσε της βάσεις της θετικής αυτής Σχολής του Ποινικού Δικαίου ή οποία, ακολουθώντας μίαν αυστηρά επιστημονική μέθοδο παρατηρήσεων εξετάζει το έγκλημα σαν φυσικό φαινόμενο και σπέρνει όλη την προσοχή της στην μελέτη της φυσιογνωμίας του έγκληματος.

Είναι γνωστό πως η εγκληματολογική ανθρωπολογία διδάσκει ότι όλοι οι εγκληματίες αποτελούν μια ομάδα που όχι μόνον αντιγράφει την σωματική και ψυχική κατάσταση των προωτογόνων ουλών, αλλά που πολύ συχνά παρουσιάζει της αταξιστικές ανωμαλίες που παρατηρούνται στα ζώα.

Η Σχολή του Λομπρόζο απέδειξε κατά τρόπον που δεν επιδέχεται αντίρρηση, ότι ο εγκληματίας είναι προϊόν της σύμπτωσης ή επίκτητης αταξιστικής εκφυλιστικής. Η υστερολογική εκφυλιστική ενός οργάνου προϋποθέτει μη φυσιολογική λειτουργία. Όταν ο τύπος ενός ανθρώπου είναι μορφολογικά παραλλαγμένος, ή ψυχή του είναι κι αυτή αλλοιωμένη.

Την σχέση ακριβώς που υπάρχει μεταξύ του υστερολογικού τύπου και της ψυχρής θέσεως του ανθρώπου και ποινή ακριβή από τον Λομπρόζο την είχαν παρατηρήσει και άλλοι πολλοί προγενέστεροι του, όπως είναι ο Ουίρρος, ο Αριστοτέλης, ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης, ο Αριστοτέλης, ο Αριστοτέλης.

Στης αρχής του 17ου αιώνα ετυμώθηκε ένα βιβλίο, γραμμένο από τον Σαμουήλ Φούξιο, στο οποίο ο συγγραφέας εξηγεί με τι τρόπο απ' τα μάτια και το στόμα μπορεί κανείς να διακρίνει τον χαρακτήρα και τα πνευματικά χαρακτηριστικά ενός ανθρώπου. Το βιβλίο είναι εικονογραφημένο. Η εικόνα του βιβλίου αυτού, μερικές από τις οποίες δημοσιεύουμε στην σελίδα μας, παρουσιάζουν τύπους παλιούς απ' την πραγματικότητα που αντιπροσωπεύουν τους εκφυλισμένους χαρακτήρες για τους οποίους πραγματεύεται ο συγγραφέας. Άλλες, αντίθετα, είναι πορτραίτα ηγετών, καλών ή κακών, συγχρόνως του Φούξιου ή προγενεστέρων του, μεγάλων ανδρών ή εδωσθέντων του πνεύματος.

Η εικόνα του Φούξιου φαίνεται από την ποινή αυτή πως είναι μία σοβαρή επιστημονική πραγματεία. Διαφέρει σε 34 κεφάλαια, εκ των οποίων τα 15 αναφέρονται στην «Μετωποσκοπία» και τα υπόλοιπα 19 στην «Οφθαλμοσκοπία». Κάθε κεφάλαιο είναι γεμάτο με παρατηρήσεις. Στο τέλος δε κάθε παραγράφου υπάρχουν ιστορικές σημειώσεις, που ο συγγραφέας παραθέτει χάριν παραδείγματος. Η προσωπικές γνώμες του συγγραφέως υπαίχουν σαν υποσημειώσεις. Το βιβλίο του Φούξιου είναι σχεδόν παντού ποιμπωδες και γεμάτο υπερβολές, σύμφωνα με την συνήθεια των συγγραφέων του 18ου αιώνα, ή δε γλώσσα του λατινική — όχι μόνον στερείται κομψότητας, αλλά και σε πολλά σημεία είναι ακατάληπτη.

«Επειτα από έναν μικρό πρόλογο, ο συγγραφέας εισέρχεται αμέσως στην μετωποσκοπία.

«Από ένα μικρό μέτωπο, γράφει, δεν πρόκειται να περιμένει κανείς παρά πράξεις ευτελείς, μικρές και θηλυποσείς.

«Μόνο μία εξαιρετική τύχη μπορεί να ενοχήσει αυτούς που έχουν μικρό μέτωπο και πολύ σπάνια θα βρεθούν τέτοιοι τύποι επάξιος στον δρόμο που φέρνει προς την φήμη και την δόξα.

«Όσοι έχουν μικρό μέτωπο είναι δεινόμοι, φιλέκδοκοι, περίεργοι και πάντα ανήσυχοι, πολύ συχνά δε μεγάλοι και ευχάριστοι μυθοκόποι.

«Το μακρύ μέτωπο φανερώνει το σφριγός και την υπερίεση των πολύ καλών ανθρώπων, ενώ...

«Ένα πλατύ μέτωπο συνδυάζεται με μι-

γον επίσης για την αμυντική επιστήμη. «Αλλ' έχει που παρουσιάζει το μεγαλύτερο διαφέρον είναι στην ανάλυση του δεινίου μέρους του βιβλίου του που πραγματεύεται της νομικές των ματιών.

«Όταν τα φρύδια είναι πυκνά και πυκνά, δείχνουν ανθρώπους άσους, λίαν ψεύτες, φονιάδες και όλους αυτούς που γανεύονται εγκληματικές πράξεις.

«Σπανιότητα ανθρώπων γοργά ρυτίδα έχουν άξια, αλλά συνήθως είναι θηλυποσείς και βλάκες.

«Φρύδια σιγαλά που καταλήγουν σε ένα φρά κλίση, δείχνουν άνθρωπο μελαγχολικό και ανίκανο για μεγάλα έργα.

«Φρύδια ψηλά, φανερώνουν αλγία και έπαιση και όταν είναι κοιμιστά, έρωρ και όληνη. Όταν έχουν σήμα τόνου και καταλήγουν σε θύλακινά, δείχνουν ολιγαρκία δοξασιότητα.

«Βλέποντας τον σωματικό χαρακτήρα του ανθρώπου, ο Φούξιος έγραψε: «Αν τα φρύδια είναι κλίση προς το κίον, σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος για τα μεγάλα έργα. Αν τα φρύδια είναι κλίση προς το κίον, σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος για τα μεγάλα έργα.

«Ο άνθρωπος που έχει κλίση των φρυδιών του δεν είναι ικανός, είναι ικανός για τα μεγάλα έργα. Αν τα φρύδια είναι κλίση προς το κίον, σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος για τα μεγάλα έργα.

«Ο Φούξιος έγραψε: «Αν τα φρύδια είναι κλίση προς το κίον, σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος για τα μεγάλα έργα. Αν τα φρύδια είναι κλίση προς το κίον, σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος για τα μεγάλα έργα.

«Τα μεγάλα ψυχρά μάτια αποκάλυψαν την αβύθυσσα, την όληνη και την ήλκη.

«Τα μικρά μάτια, φανερώνουν μικροχρηδία και φιλαργυρία. Αλλ' όταν τα μάτια είναι ζωηρά, μπορούν να αντισταθούν στην πειρασμό με τα μεγάλα, επειδή μέσα στα μικρά αυτά μάτια υπάρχει μία αντανάκλαση οξυδερκείας και εξουσίας.

Λίγο παρακάτω εξετάζοντας το σχήμα των ματιών γράφει:

«Τα αυτιά μάτια δείχνουν την δειλία και την προσποίηση. Τα γαλανά την γαλήνη και την απλότητα. Τα κατάνη, το θύρα και την δύναμη.

Συνοψίζοντας επίσης τις ανωμαλίες του γοματισμού της ίριδος, βεβαιώνει πως ένα σημείο εκφυλισμού.

«Όταν η ίρις από τους πολλούς γοματισμούς παρουσιάζει όλη μαλακότητα, φανερώνει ανθρώπους ποδοκτές, δολοφόνους, πόλινους και άσεβεις.

«Τα αλλοιωμένα μάτια είναι ένα από τα σπουδαιότερα συμπτώματα εκφυλισμού. Τα τον Λομπρόζο 10 ο ο των εγκληματιών είναι αλλοιωμένα).

«Εκεί όμως που ο Φούξιος δίνει πραγματικές ποδοκτές του Λομπρόζο στο 16ο κεφάλαιο που τονίζει την σχέση της επιληψίας και της εγκληματικότητας.

«Τα μάτια που κοτάνε ψηλά, δείχνουν άνθρωπο μέθυσο ή επιληπτικό. Όταν κοιτάνε ψηλά, αλλά συγχρόνως τριαντάφυλλα, δείχνουν ακόμα ασφαλέστερα την επιληψία και χαρακτηρίζουν την απανθρωπία, την λουτοπία και την τάση προς ανθρωποκτονία.

Τρεις χαρακτηριστικοί τύποι ανθρώπων με εκφυλισμένους χαρακτήρες: Έξ αριστερών προς τα δεξιά: Τύπος εκφύλου, τύπος ήλιθιος και τύπος ραδιοφώνου.

Κοιμούνται όλα τα ζώα και είναι καθωρισμένη η διάρκεια του ύπνου των;

ΣΥΜΦΩΝΑ με την γνώμη των διασημότερων επιστημόνων, είναι εξαιρετικό γεγονός ότι τα ζώα ως επί το πλείστον κοιμούνται πολύ λίγο, μερικά δε απ' αυτά δεν κοιμούνται καθόλου. Μεταξύ των λευταίων είναι και το μυρμηγκά, το οποίο βρίσκεται σε άεση κίνηση από την στιγμή που θα γεννηθεί ως την ώρα που θα πεθάνει.

Από τα φώρια δεν κοιμάται ποτέ το δελφίνι, που μπορεί να διανύει άνοδους 600 χιλιόμετρα το ημερονίκιο σε περιορισμένη θάλασσα και έπάνω από 1000 στον άεανό. Έν γένει τα φώρια, των οποίων τα μάτια δεν κλείνουν έλλειψη διαφάνου, ελάχιστα αναπαύονται. Άλλα κι' όταν ακόμα κανένα φώριο θέληση ν' αναπαυθεί, πάλι είναι αναγκασμένο να κινήσει το περυνά του διαρκώς, για να μην παρασυνθί από τα κήματα.

Έτσι τα πουλιά μπορούν να πετούν άδωστα 18 - 20 ώρες!

Πόσο άσγει ο ήχος να πάη από τον κομπό ως τον δέκτη, στα ραδιόφωνα;

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ακούει από απόσταση 1000 χιλιομέτρων ραδιοφωνικές συναυλίες, πηρες ή διαλέξεις, της παίρνει πύ γόηγορα από κείνον που ακούει το ίδιο κοσέρτο, την όπερα, ή την διάλεξη, καθισμένος στην ίδια την αίθουσα που δίδεται η διάλεξη ή η συναυλία.

Όσο παράδοξο κι' αν φαίνεται το ίδιο, είναι αληθινό. Πραγματικά, από την μία μεριά ο θεατής καθισμένος στην ναλασία, 50 μέτρα π. γ. από την σκηνή, ακούει την μουσική ή τα λόγια 0' 14" μετά την εκπομπή. Από α' ήνος διατρέχει 340 μέτρα περίπου το δεικνολέπτο.

Από την άλλη μεριά, ο νάτονος ραδιοσφώνη ακούει τα ραδιόφωνα που στέλνει της συναυλίες ή τα λόγια είναι τοποθετημένο πολύ κοντά στην δονήτορα ή στην διηλητή και συλλέγει τον ήχο άμέσως, και επειδή τα ερμηνεύει κήματα έχουν περυσίον την ταχύτητα του ήχου (έτσι 300.000 γλιν. το δευτερόλεπτο) έλναι το νανέρτο ή την διάλεξη 2 χιλιοστά από δευτερόλεπτο μετά την εκπομπή, συνεπώς γονορότερο από την ίδιο τον θεατή.

Άληθεύει πως οι περισσότεροι αυτοκράτορες της Ρωσίας ήσαν τρελλοί;

ΑΠΟ ΤΟΥΣ 50 Ρώσους αυτοκράτορες της Ε' Έθνης Περίοδου της Δυναστείας των Ροδίκ, οι 35 ήσαν παράφρονες ή πέθαναν από κλητικήν αταξία. Ανάμεσα στους 50 αυτοκράτορας είναι και τέσσερις γυναίκες, ή οποίες διοίκησαν μόνες, χωρίς σύζυγο, την τότε αέρανη αυτοκρατορία: ή Αικατερίνη ή Α', ή Άννα ή Ιβάνοβνα, ή Έλισαάβετ Πέτροβνα και ή Αικατερίνη ή Μεγάλη.

Πόσων ειδών τριαντάφυλλα υπάρχουν;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ των λουλουδιών είναι άσφαλως το τριαντάφυλλο. Τόσο το χρώμα του, όσο και το άρωμά του είναι από τα πλέον ήλκροστα. Υπάρχουν όμως πολλών ειδών τριαντάφυλλα. Το κλίμα της Ελλάδας τα έλναι εξαιρετικά. Έχομε τριαντάφυλλα εκατόφυλλα, έχομε άσπρα χερμωμένα τριαντάφυλλα, έχομε πασιχάινα, έχομε άλλα περισσότερα ή λιγότερα πολύτιμα, υπάρχουν όμως και τριαντάφυλλα διεθνώς ήλκρη, κι' αυτά είναι τα έλκρη: Τα κινέζικα τριαντάφυλλα του

σαγίου, που έχουν πολύ λεπτό άρωμα και μία άγνη απόχρωση λευκού χρώματος. Αλλά δεν άντέχουν στο κρύο και ο χειμώνας μόλις βαρύνει, τα ξεραίνει. Τέτοιου είδους τριαντάφυλλα καλλιεργήθηκαν σε ειδικά γαλλικά θερμοκήπια και έπέτυχαν. Άλλο είδος κινέζικων τριαντάφυλλων είναι τα κήκινα του σαγίου που έχουν λιγότερο άρωμα έμφάνση, άντέχουν όμως περισσότερο στο κρύο και άνθίζουν όλο τον χρόνο σε μεγάλες ποσότητες.

Άλλο είδος είναι τα κιναινοπά τριαντάφυλλα της Άμερικής, μικρότερα στο μέγεθος από τα συνήθη, που δεν άντέχουν στο κρύο, αλλά έχουν πολύ δυνατό άρωμα.

Τα ρόδα της Βεγγάλης, κινέζικης καταγωγής, καλλιεργήθηκαν για πρώτη φορά στην Εύροπη το 1789. Είναι μικρά ρόδα τριαντάφυλλα, χαρακτηριστικά για το σχήμα τους που είναι σφαιρικά.

Άλλα τα όμοια τριαντάφυλλα είναι της Ιαπωνίας και τα άσπρα ρόδα των Ιμαλαίων.

Σε ποιάν ηλικία πεντρεύονται συνήθως ή γυναίκες;

ΑΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να ύπόξη κανόν σ' αυτό το ζήτημα. Πάντοτε, αν πιστέψουμε μία στατιστική που έκαμε σχετικά με της πιθανότητες γάμου των γυναικών κατά ηλικία, κήποιος Γάλλος γιατρός Σιλβαίν, έλέπετε ότι: Άπό 15 - 20 χρόνων μία γυναίκα έχει πιθανότητες να παντρευτεί 12 ο/ο, από 20 - 25 χρόνων 36 ο/ο, από 25-30 χρόνων 22 ο/ο, από 30 - 35 χρόνων 12 ο/ο, από 35 - 40 χρόνων 6 ο/ο και από 40-50 χρόνων 5 ο/ο.

Από πότε άρχισαν να κατεργάζονται τα διαμάντια;

ΜΕΧΡΙΣ στον βοεθή ή περίφημη συλλογή κοσμημάτων του κήποιος ντ' Ανζόν, ή οποία περιλαμβάνει διαμάντια κατεργασμένα από το 1360 ως το 1868, ως έσπευοετής της κατεργασίας των διαμάντιων έθετοετός ο Λουί ντ' Μπερζέμ που παρουσίασε όρωάτοτα δείγματα κατεργασίας στα 1476.

Αυτή ή τέχνη έκαμε ποόδοος περί το 1407 στα χείρα ενός εογάτου δούκα Κερσάν και την τελειοποίησε ο ντ' Μπερζέμ, ο οποίος έπενόησε καλλίτερον απόδοση της αντανακλάσεως του φωτός.

Λέγουν ότι έδαπανήσαν 125.000 φράγκα για την κατεργασία του ε' Αντιβασιλέως, του πρίγκιπου αδαίαντος που είχε πληρωθεί άκατέργαστος 312.500 φράγκα και ή οποίος έλα από 410 κορότια έλναι υόνον 137 έπειτα από δύο γόνον κατεργασία, άγοράσθηκε άντι 3.375.000 φράγκων το 1717 από τον δούκα της Ορλεάνης.

Ποιός είναι αλή την στιγμή ο έλκζών άρχηγός του είκν Βοναπάρτη;

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ άρχηγός του έλκζόντος βασιλικού είκν των Βοναπάρτη είναι ο πρίγκιπ Λουδοβίκος Βοναπάρτης, γεννηθείς το 1914 από το έλκζον του πρίγκιπου Βέτωρος Ναπολέοντος και της πρίγκιπισς Κλημεντίνης, άνωτάτος του βασιλέως του Βελγίου Λεοπόλδου Β'. Ο νεαρός πρίγκιπ ή ή σία Βονέλλας με την μητέρα του σ' ένα μέγαρο της Λεοφόρου Λουίξης που του κληροδότησε ο πατέρας του.

Ο πρίγκιπ Λουδοβίκος είναι έγγονός του Ναπολέοντος Ιωσήφ Βοναπάρτη που πέθανε το 1891, τέταρτου παιδιού του Ιερώνιμου, βασιλέως της Βεστφαλίας, πρίγκιπος του Μοντφόρ, άδελφού του Ναπολέοντος Α'.

Ποιός ρόλο στέν έρωτα και στην όμορφιά της ή ηλικία μιας γυναίκας;

ΟΣΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΗ κι' άξιαγάπητη κι' άν είναι μία γυναίκα, δεν έξαρτάται απ' αυτήν ή δύναμις να συναρπάξει. Έπίσης και ή ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο στην όμορφιά. Πολλές όμορφες γυναίκες είχαν περάσει τα 80 όταν της έρωτεύθηκαν.

Ο Περίκλής έρωτεύθηκε την Άσπασία όταν αυτή ήταν 36 χρόνων. Η όρωα Έλένη, όταν την έλεψε ο Πάρις ήταν 40. Η Κλεοπάτρα ένωόησε τον Άντόνιο σε ηλικία 30 χρόνων. Η Αλβία κατέκτησε την καρδιά του Αδύουστου σε ηλικία 37 χρόνων. Η Άρτεμις Ποιατιέ άγατήθηκε σε ηλικία 48 χρόνων από τον 25ετή Έρρίκο Β' της Γαλλίας. Η βασίλισσα Άννα, σύζυγος του Λουδοβίκου ΙΓ', σε ηλικία 38 έτών έθετοετός ως ή όρωατέρα βασίλισσα της Εύρώπης, οί δε θανιαστές της, ο περίφημος καρδινάλιος Ρισιέλι και ο λόρδος του Βούλγαμπα έρωόγονταν τόσο πολύ μετάξ τους για την όρωα βασίλισσα, που είχαν δημιουργήσει σωστά σκάνδαλα. Η μοιραία Νινόν ντ' Λαγκλό σε ηλικία 72 χρόνων ήταν τόσο γοητευτική και χαριτωμένη, ώστε πολλοί νέοι αυτοκτόνησαν για χάρη της. Η Μπάνα Καπέλ ήταν 38 έτών όταν την ένωόησε ο Φρανκίσκος των Μεδίκων. Ο Λουδοβίκος ΙΑ' παντρεύθηκε την κορία ντ' Μαντενόν όταν αυτή ήταν 43 χρόνων. Η δεσποινίς Μάρς και ή διάσημη κορία Ρεκαμύ, παντρεύθηκαν όταν ήσαν σαράνταετες.

Είνε καλή άφεύρεσις το μαχαίρι;

ΣΤΑ ΒΑΡΒΑΡΑ χρόνια της ανθρωπότητας το μαχαίρι έχρησιμοποίητο από πάντων ως όπλο κατά των θηρών, και πολύ άργότερα έλναι άντικείμενο καθημερινής σχεδόν χρήσεως.

Προτού χρησιμοποίησης στην διοικητική ο σίδηρος, ο άνθρωπος κατεσκεύαζε μαχαίρια από σκληρό ξυλόκαλαμο, όστρακα και δόντια καρκωδών. Άργότερα άρχισαν να γίνονται μαχαίρια από πέτρες και ο πρώτος που κατεσκεύασαν αιδερόνια και γαλδιδίνα μαχαίρια ήσαν οί Ιθαγενείς της Σιβηρίας. Άπ' αυτής της άπόψεως οί Σιδηροίτες ήσαν τότε οί πλέον άνεπτυγμένοι από όλους τους λαούς της Εύρώπης και της Ασίας. Όταν έπί τέλους άνεκαλήφη ή τέχνη να γίνεται σκληρότερος ο σίδηρος και να μεταβάλλεται σε χάλυβα, τότε και τα μαχαίρια έλναι άντικείμενα κοινής χρήσεως.

Πώς καταλαβαίνουμε ότι ένα νερό είναι πόσιμον;

ΤΟ ΝΕΡΟ για να είναι πόσιμον πρέπει να είναι διαγνή, άχρονό, άσπρο και όσοερό (8 έως 10 βαθμούς). Δεν πρέπει να περιέχει περισσότερο από 0,5 γραμμία μεταλλικές ούσιες και 2 χιλιοστά του γραμμ. όργανικές ούσιες κατά λίτρον.

Δεν πρέπει να περιέχει επίσης παράσιτα, ούτε μικρόβια.

Πρακτικός για να καταλάβει κανείς ότι ένα νερό είναι πόσιμον, πρέπει να αποδείξει πως δεν περιέχει ένα διάλυμα που ή παρυσία του φανερώσει καθαρά την αλήθεια. Ο διάλυμα αυτός λέγεται κολιβαλλός.

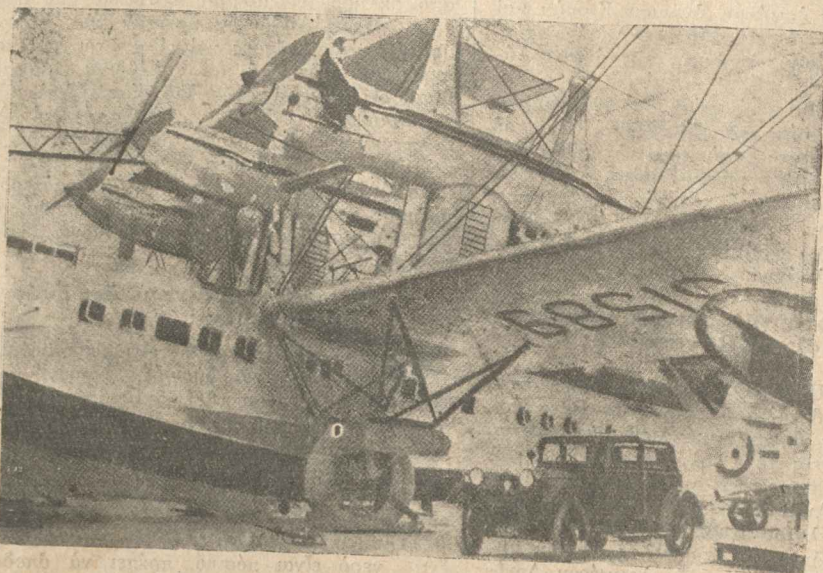
Συνεπώς μόνο ένας βακτηριολόγος είναι σε θέση να μας διαβεβαιώσει ότι ένα νερό είναι πόσιμον ή όχι.

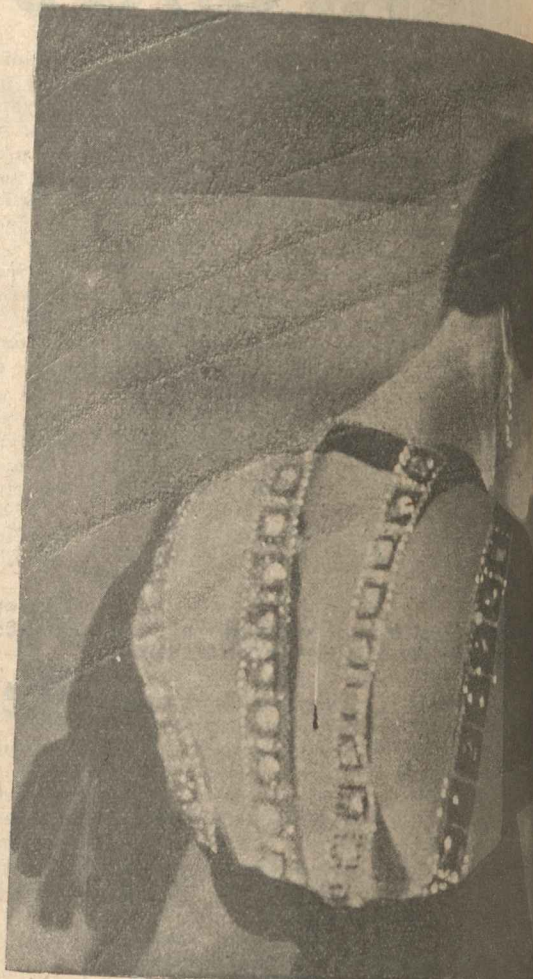

Νά ένας τρόπος χαριτωμένος και πρακτικώτατος γιά νά ξυπνήμε δσους τούς παίρνει δ μεσημεριάτικος ύπνος. Ύστερ' από τδ μπάνιο! Τδ άνω-τέρω χαριτωμένο έννοταντέ έχει ληφθή στήν πλάξ μιās γερμανικής λου-τροπόλεως. "Ας σημειωθή πώς τά δύο... μεγάλα παιδιά μέ τούς τόσο άφελείς τρόπους είναι ένα... νεόπαντρο ζευγάρι πού περνά τόν μήνα του μέλιτος κοντά στή θάλασσα, μέ μοναδική διασκέδαση τά χάρδια του ήλιου και του άέρα.

Πριν λίγες μέρες τελείωσε στή Τοσέστερ τής 'Αγγλίας ή κατασκευή του μεγαλυτέρου ύδροπλάνου του κόσμου. Τδ ύδροπλάνον αυτό ζυ-γίζει 45 τόννους και είναι έφοδιασμένο μέ 5 κινητήρας μέ διπλούς έλικας. Κάθε φτερό του έχει έμβαδόν 45 μέτρων! Τδ πλήρωμά του θ' αποτελείται από 45 άνδρας. Τδ αυτοκίνητο πού σταθμεύει πλάι του σάς επιτρέπει νά σχηματίσετε μίαν ιδίαν του τεραστίου μεγέθους του κολοσσού αυτού τών ύδροπλάνων.

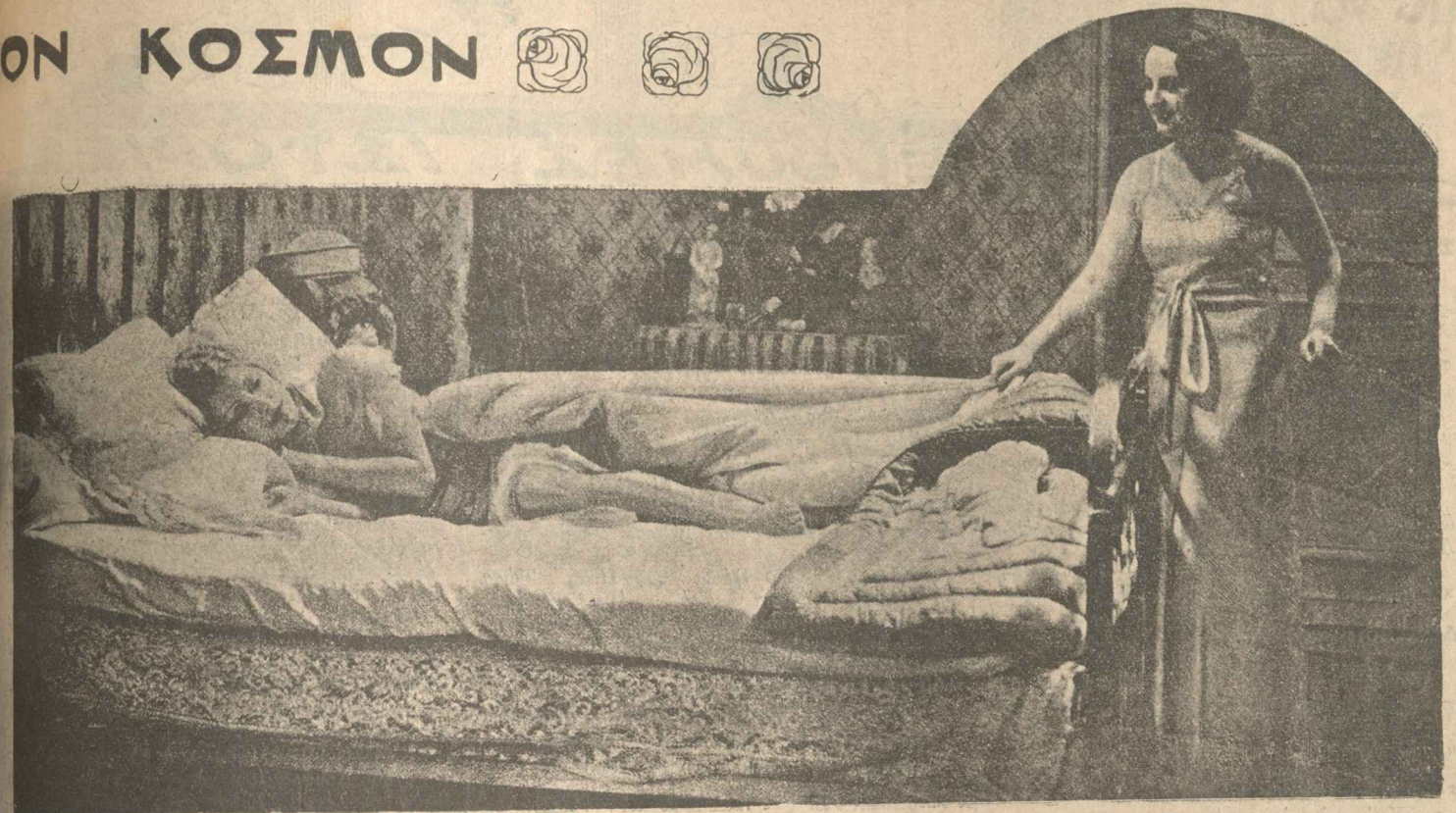
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Αί έκκεντρικότητες τής μόδας! Μία θανμασία έφα-να από μαύρο κρέπ ρωμαίν, γαργαρισμένη στή μέση, μπρετέλλες από στράς. "Η τουαλέτα αυτή έκανε τσί-δαν πρωτοεμφανίστηκε σ' ένα δημόσιο κέντρο, επί-τείνει νά επικρατήσει μεταξύ τών κομψών παριζιανών. Ίσως-ίσως νά μάς επιβληθή και ως μό-δα.

Κάτω ή σεμνοτυφία! Είναι ή εποχή πού δ καθέ-νας πώς του άρέσει και κυρίως όπως του... επιτρέπουν νά κάνει. Και γιά νά πεισθήτε, προσέξτε τήν εικόνα μας. Δύο παιδάκια τους κάμνουν τόν καθημερινό περίπατό τους, μά τά πιδ παράδοξα ενύχα... Φορούν κι' ή δυά άλμα-μπλουζες άνοιχτές κατά τδ άποικιακό σύστημα, νουμοιότυπα τών ιδαγενών του Τογκίνου. Κάπου-κάπου Είλιν ντυμένες δροσερά; Αυτό είναι τδ κυρίαρχο του κόσμου άδιαφορούν... Μακάρι νά τώκαταν.

Μία χαριτωμένη σκηνή από ένα φίλμ πού γυρίζουν μαζί ή δυό γνωστότατες στήρ, Ζάν Χέλμπλιγκ και Γκράτσια ντελ Ρίο. "Η Ζάν Χέλμπλιγκ δέν έννοει νά... ξυπνήσει και ή Γκράτσια τής τρεφέ τί σεντόνι, όπως κάνουν ή μητέρες στά μικρά παιδιά.

Ο γόνος Ραυόν Νοβάρο και ή γλυκειά Μάρζυ "Εβανς, τδ νέο ζεύγος τής Μέτρο Γκόλντουϊν, σέ μιά αίσθηματική σκηνή του νέου των φίλμ δ "Γιός του Ραζά".

"Ο βασιλεύς του Σιάμ επάνω στήν χρυσόπαιλτο θρόνο των προγόνων μέ τήν σούλην πού έφορούσαν οί βασιλείς του Σιάμ πρό δέκα αιώων! Πρό μηνός δ βασιλεύς έξηναγάσθη από του επαναστατήσαντος λαού του νά παραγορήση σύνταγμα.

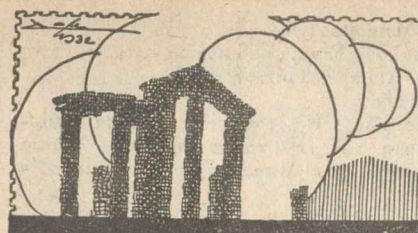

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΩΝ Ε ΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΟΟΟΟΟΟΟΟ

Τα έρωτικά κατορθώματα του Έρρίκου IV. — Ένας κατάλογος χωρίς τέλες — Η ενάρετη μαρκησία ντε Γκεροβίλ.
— Ο έπιμέμων δεν νικά πάντοτε. — Μιά αγάπη χωρίς έλπίδα.

Ο βασιλιάς της Γαλλίας Έρρίκος IV, αν δεν είχε συνδέσει τ' όνομά του με μεγάλα ιστορικά γεγονότα κι' αν δεν έδειχνε σαν σπουδαγός της ζωής εκείνης, για της οποίας δικαίως τον επωνόμασαν «βασιλιά των γενναίων» και «μεγάλο», δεν υπάγει αμφιβολία πως θα ζούσε στην ανήμη των μεταγενεστέρων ως ο άληθινός Δόν Ζουάν και ως ο μεγαλύτερος κατακτητής των γυναικών. Σ' έναν επίσημο κατάλογο των γυναικών, που άγλαπρος, κατάλογο τον οποίο κατήχησε με την μεγαλύτερη δυνατή ιστορική ευσυνειδησία ο συγγραφέας Λεσκύ, αναφέρονται πενήντα έξη (άρθρος 56) όνόματα, μέσα στα όποια δεν υπάρχουν τα όνόματα των δύο επίσημων συζύγων του, της Μαργαρίτας του Βαλουά και της Μαρίας των Μεδίκων.

Για τα έρωτικά κατορθώματα του Έρρίκου IV, που ήταν σχεδόν όλα και τα σεξουαπτικά του, άσκολήθηκαν πολλοί ιστορικοί, που ανακάλυψαν μάλιστα πως άνταμια στης ερωτικές του ήταν και κάποια Νταγέλ, δεσποινίς της τιμής στην αλή της Αικατερίνης των Μεδίκων, έλληνίδα από την Κόνη. Οι ίδιοι ιστορικοί δνάλουν το συμπέρασμα πως αν δεν τον είχαν άπασχολήσει τόσο πολύ οι άδιάκοποι πόλεμοι και η συνεχής πολιτικές και θεοκρατικές διαμάχες της Γαλλίας, ο Έρρίκος IV θάκανε στην ιστορία ένα όνομα, που θάδυνε κάθε προηγούμενο ή υστερογενέστερο όνομα, που το δόξαση ή λατρεία της θεάς Άσροδίτης.

Όστόσο δεν υπάγει άνθρωπος, που να μη δοκιμάσει κι' άπογοτείνεσει στην ζωή του. Κι' ο Έρρίκος IV δεν ήταν δυνατόν να έσώσει τον νόμο αυτόν. Η γοητεία του ή—άντικη, καθώς λένε, μα δόθηκε και μία γυναίκα στην ζωή του, που όχι μόνο δεν υπέκυψε στα θέλημά του, μα τον έκανε να δοκιμάσει της πιο δυνατές πίκρες της άνικανοποίητης άνάτης.

Η γυναίκα αυτή ήταν η νεαρή γόα Άντουανέττα ντε Πόνε, μαρκησία ντε Γκεροβίλ. Καθόταν σ' ένα πύργο της Νορμανδίας, στα περίχωρα του Γ'ρού, «Όλος ο κόσμος την εκτιμούσε για την άνετη της κι' οι περισσότεροι προσηνέονταν, πως μια τόσο άμορφη και νέα γόα δεν άπορούσε να ξαναπαρουσθή ή τούλάγιστον να γείρεται την ζωή της κατά τον τρόπο, που συνήθιζαν την εποχή εκείνη—πως και στην εποχή μας—όλες ή άμορφες και νέες γόες. Την ίδια άκοιθώ—έκκληση δοκίμασε κι' ο Έρρίκος IV, όταν ήθελε να στοχοπεύσει στα σύνορα της Νορμανδίας, προκειμένου να δώσει μίαν άποφασιστική μάχη με τον άγοντα της Μαργαρίτας, που άμεινίσθησε τα κυριαρχικά του δικαιώματα επί του θρόνου της Γαλλίας. Ο Έρρίκος IV σπένεται πως έζησε ολόενία στον πόνο της μαρκησίας, ή όποια τον δέντησε με όλες της τιμές. Κάποτε ο βασιλιάς ήταν την εποχή εκείνη (1599) τοελλιά έρωτευμένος με την κόρη του ντε Γκεροβίλ, ή οποία επίσης του εύπατρου Γκαυμόν, δεν άφηνε να την ξεγύσει όλοτελα και να κυοευθή από ένα τυφλό κι' άκνηανήκτο πάθος για την μαρκησία ντε Γκεροβίλ.

Μα ή άνετη της μαρκησίας ήταν καλή—οι άνετες άποδοθήκε. Τού χάκου ο βασιλιάς την πολιορκούσε με της έρωτικές εκδηλώσεις του. Τού χάκου προσπάθησε να την συναντήσει με την σκέψη πως ίσως σε λίγες μέρες δεν θα βρισκόταν πιά στην Γαλι από μέσα της άπαράτητης ποσειτομίας, θάβριζε ένα σκληρό πόλεμο έναντιον σανατιών έθνων του. Μέσα στις ταλαιπωρίες και της στερούσε της πολυμικής ζωής, ή ά—

γάπη εκείνη θα του δυνάμωνε την θέλησή του για την ζωή και για την νίκη. Μα ή μαρκησία δεν δαγόταν να παραδοθή στο χέρι μιας στιγμής. Προτιμούσε τα διαρκή αισθήματα και ή άνετη της την έκανε να πιστεύει, πως αν υπέκυπτε, θα έβρισκε στην ίδια την συνείδηση του Έρρίκου, που τον τιμούσε τόσο ως βασιλιά, ή αντίσταση ζωής αυτή της μαρκησίας δυνάμωνε φυσικά το πείσμα του Έρρίκου, που άφου έφρασε μάταια τόσα δάκρυα μεροστό της, σκέφθηκε τέλος να μεταγειοισθή βία. «Ήταν άλλωστε και στην έρωτα έλπιος ο Έρρίκος, καθώς και στην πόλεμο. Όστόσο ούτε με την βία κατώρθε να έπιτύχει τον σκοπό του, έπειδή ή μαρκησία φάνηκε άποφασισμένη να ύπα—

Έρρίκος IV της Γαλλίας.

ραπισθή την τιμή της. Και τον βεβαίωσε ότι αν έπιμενε περισσότερο μόνο με το υπαίτιό του πτώμα της θα μπορούσε να δοκιμάσει την εύτυχία που θα ζήτούσε. Τότε ο Έρρίκος άορισε να της μιλά για γάμο. Φαίνεται δε ότι ή πρόταση γάμου ήταν το τελευταίο μέσον, που μεταγειοισόταν σε τέτοιες περιστάσεις ο φλογερός αυτός βασιλιάς, γιατί μέσα στα έπισημα άορισε του Έθνικού Μουσείου της Γαλλίας ύπαγοι κι' ένα συμβόλαιο με ημερομηνία 1 Οκτωβρίου 1599, δια του οποίου ο Έρρίκος IV ύπαστασε «ένώπιον του Θεού» να κάνει νόμιμη γυναίκα του την δεσποινίδα Έρριένη Αικατερίνη Μπαλζάκ, στην περίπτωση που θάκανε έγκυος! Άλλ' ούτε ή πρόταση του αυτή λύγισε την μαρκησία που ήθελε πόσο δύσκολο ήταν να γίνει πραγματικότητα.

Στης 31 Αύγουστου 1590, την ίδια εκείνη μέρα που έπεσε στα συνθησιμένα σεξουαπικά του τα περσώματα αυτά λόγια: «Αν κατά την μάχη γάσετε της σπουδής σας, συγκεντρώστε γύρω από το άσπρο λοφό μου! Θα το βοηθε πάντα στον δόλο της τιμής και της νίκης», την ίδια άκνηανή μέρα ο Έρρίκος IV έστειλε στην μαρκησία Γκεροβίλ το παρακάτω γράμμα, γεμάτο πάθος και τρυφερότητα:

«Αγαπημένη μου,
Σας γράφω αυτά τα λόγια την παρουνή

μιας μάχης. Η έδραση βρίσκεται στα πόδια του Θεού, που έχει προστάξει κι' όλες τις νο που πρέπει να γίνει κι' εκείνο που είναι αυτός πως είναι καλλίτερο για την ζωή στην σωτηρία του λαού μου. Άν την ήμερα δεν θα με ξαναόρισε πιά ποτέ, γιατί δεν άπο από τους άνθρώπους που σέβουν ή άμνησούν. Όστόσο, μπορώ να σας βεβαιώσω πως αν πεθάνω, ή προτελευταία μου πράξη ήθελε για σας και ή τελευταία μου για την άμνησόν όποιο έμπιστεύομαι και σας και την έρωτά του, Γκαυμόν την τελευταία μέρα του Αύγουστου 1590 από το γέι έαίμα που σπείλε τα δικά σας και που είναι ποτε δόσλος σας.»

Το γράμμα αυτό, από τα άιστορημένα της έρωτικής επιστολογραφίας, σκεπάζει ποια ήταν την εποχή εκείνη τα αισθήματα του μεγάλου αυτού βασιλιά για την γυναίκα κι' άγοντική γόα Γκεροβίλ. Μα ή πία του Γ'ρού και ή πολιορκία των Παριίων άπασχολούσαν, τον έκαναν να έμεινε λίγους καιρό την άκατάβρετη μαρκησία. Με κείνο που περισσότερο βοήθησε την Έρριένη IV να ξεγύσει, ήταν το άκλόνητο πεπρωμένο: Κατά την πολιορκία των Παριίων ή βασιλιάς γνωρίστηκε με μίαν άμορφη γυναίκα της ονής της Μονιόσσο, την Μαρία ντε Μπωβίλλια, που την έκανε έρωτική του βασιλιά στην έκσταση, άδυνασε να παραίτησή της από την ύπαρξία του Θεού.

Όστόσο ο Έρρίκος IV δεν ύπαστε να σόσει όλοτελα από την καλή του την «πία» ντε Γκεροβίλ. Ναυλόντας πως αν βρισκόταν κοντά του, ίσως μια μέρα πιά πέκυπτε, σόόντισε να την παντρήσει με την υπέριστα διοικητή των Παριίων Σάμντ Πλεσά ντε Λιανκούρ και να την κάνει πια της τιμής της βασιλικής συζύγου της Μαρίας των Μεδίκων. Μα ή μαρκησία, καίτοι έδωτα της άδιάκοπες πιέσεις του σπυγού μονάρχη, δεν θέλησε ποτέ πια να άνοσε της ν' άπατήση, ούτε της άμεινίστης της βασιλίσσης να καταγραφεί, πιά γοντας διαγνώσει την άνετη της την «πία» πουσε περισσότερο από όλες της κούες της άκολουθίας της.

Φυσικά, ο Έρρίκος έστειλε εν τω μεταξύ τα δίντια του σε άλλες έρωτικές ποσειτομο εύέλωτες, και τα έρωτικά του κατορθώματα μετά την ύμνην πιά έγκατέστησε στον θόνο της Γαλλίας έπεσόντι, καθώς έπαισε στην άογή, κάθε ποσειτομική παράδειγμα. Κι' έπειτα, άπο ποσειτομική νύκτια, άντι να λιγιστεύη το έρωτικό του, γινόταν πιά εύπαθη στην έρωτα. Ήθελε ποιά μάλιστα σπείσει, ώστε να δώσει λαό πιά «έλλη—δού σόδλια και ν' άμεινίστη πολλοί ιστορικούς του κακού του ν' άμεινίστη πια του. Άς σημειωθεί όμως, κι' από πιά πια την του ένδού αυτού βασιλιά, ότι πιά ή έρωτικές του ποσειτομίες δεν τον έκαναν να ξεγύσει τα βασιλικά του καθήκοντα και τις ύποκεισές του άπέναντι του λαού του.

Κάθε φορά όμως που υπά νέα άνετη ή γοητεία, ή σκέψη του ποσειτομής πια την ενάρετη μαρκησία ντε Γκεροβίλ, που ήταν ή μόνη γυναίκα που δεν λύγισε ποσειτομικά του, και που τον έκανε να δυνάμει πια πίκρα του άκνηανήκτου πάθος και της άνελπίτης αγάπης.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

(Προηγούμενα)

Την εποχή της διηγήσεώς μας ή Γαλλία βρισκείται στις παραμονές εμφυλίου σπαραγμού και ε—

νας τρομερός έξωτομικός αγών διεξάγεται μεταξύ μιας Μπαρνταλιάν που διαδραματίζουν τον σπουδαιότερο ρόλο μεταξύ των δυ άντιπάλων παρατάξεων, περιλαμβανόμενα μέσα στο Παρίσι, πατάσσοντες κάθε άδικια που συναντούν με το σπαθί τους. Στο μεταξύ ο στρατάρχης Ντανβίλ, έπιτίθεται εναντιον του πύργου του άδελφού του Φραγκίσκου Μονιόραντ, ο όποιος μένει εκεί κλεισμένος με την Γωάννα της Πιέννης και την Λουίζα. Προλαμβάνουν όμως οι δυο Μπαρνταλιάν, οι όποιοι κατούνουν να σώσουν τον στρατάρχη και την άκούονα του και να τους μεταφέρουν έξω απ' το Παρίσι. Ο γέρο—Μπαρνταλιάν όμως που είχε στο μεταξύ πληγωθεί, ύποπτεται σε λίγο στα τραύματά του. Και τώρα άς παρακολουθήσουμε την Μορενέ και τ' άλλα πρόσωπα της διηγήσεώς μας.]

(Η συνέχεια)

Μορενέ τραβήξε ως την Ρώμη, ό—πως τον είχε διατάξει ή βασίλισσα, για να πάη την είδηση της καταστροφής των αρετικών.

Διασχίζοντας την Γαλλία, άντελήφθη πως το άμα των δυστυχισμένων ονόντων παντού χινόταν άβυσθο. Στην Ρώμη, όταν έδωθε ή είδηση που έφερεν ο Μορενέ, σ' όλες της εκκλησίας άρχισαν να γίνονται δοξολογίες, ενώ συγχρόνως ή καμμένη χτυπούσαν χαρούμενα, σαν νάταν Πάσχα...

Ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, πάλιν στον άνθυσασμό του, μετρησε χίλια χρυσά σκούδα στον μακάριον άγγελιοφόρο που του είχε φέρε το κεφάλι του Κολινύ.

Ο Μορενέ έμεινε ένα χρόνο στην Ρώμη, ενώ δεν λογαριάζε να μείνει παρά μερικές μέρες.

Τι έκανε στο διάστημα του χρόνου αυτού; Έβαλεν, άποόστατα, της βάσεις της μελλοντικής του ποσειτομίας...

Την ήμερα που έτοιμάστηκε για να έπιστρέψει στην Γαλλία—και αυτό συνέβη την 1η Σεπτεμβρίου 1573—μια λάμψη μαυρης χαράς έβγαλε από τα μάτια του Μορενέ. Έφερε το χέρι του στο σημάδι που είχε άφισε στο πρόσωπό του ή καμμοτιμιά που του είχε καταφέρει ο έλπίτης, κι' έμεινόςσε:

—Και τώρα, Μπαρνταλιάν, θα λογαριαστούμε οι δυο μας...

Η Ουγκέττα και ο άντρας της, ο μάστορο Γκερκενιά, είχαν κατορθώσει να μείνουν κλεισμένοι κάμποσον καιρό στο ύπγειο του σπυίου κάποιου συγγένισός τους. Όταν άφτες του Παριίου άνοίξαν και άποκαίτη, στάθηκε κάποια ησχία—δεν είχαν άπομείνει, άλλωστε, για σκότομα κανένας ονγενότος ή ύπατος—ή Ουγκέττα θέλησε να γυρίσει στο πανδοχείο της.

Ο έδελος Γκερκενιά όμως της παρετήρησε τότε, ότι το Παρίσι ήταν πάντοτε ένας πού έμεινόςσε τόπος διαμονής, ότι κάθε μέρα σχεδόν γινόντουσαν συλλήλητημα στα όποια κυριαρχούσαν ή κρανή του θανάτου... «Οι οι Παριισνοί—μη έξαρσούντες—των άδικών, και του βασιλέως Καρόλου ά—κάσουν με το θέμα του κρησμεμένου από τα πόδια πτώματος του ναυαγίου...» «Οι πούν λίγες μέρες είχαν έτελέσει, στην πλατεία της Γρεθής, τους κ. ντε Καβανιά και Μπρεκενιά που ήρουντο να άλλαξοπιστή και Μπρεκενιά που ήρουντο για τέτοια θέματα...» «Οι οι λαός διψούσε για τέτοια θέματα...» «Οι αυτός, ο Λαντρώ Γκερκενιά ήταν, τα όσα του Θεού, θανσιμός καθολικός, άλλ' ότι, όπως πάντων, έλλειπε αρετικών, μπορούσαν θαμιάνα με την συλλέδων και να τον πετσόκονουν με την κατηγορίαν ότι είχε διευ—

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ
ΤΩ ΙΠΠΟΤΟΥ
ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

Η Ουγκέττα, αν και δεν συμφωνούσε τ—σως άπολύτως με την τελευταία άποψη του άντρός της, τον λυπήθηκε έντοτα, και δέχθηκε να πάνε κάπου, μακριά από το Παρίσι, και να περμούν εκεί ύστου να σταμ—τήση ή μόρα.

Κατέφυγαν λοιπόν, στην Προβηγκία, που ήταν και ή πατρίδα της Ουγκέττας. Έκει έμειναν περί τα τρία χρόνια. Και μόνον τότε ο μάστορο—Λαντρώ άρχισε να σκέπτεται πως θα τον είχαν λησιμονήσει πιά, και πως μπορούσε να έπιστρέψει στο Παρίσι... Κι' έτσι, πη—ρε την γυναίκα του και ξαναγύρισαν στην

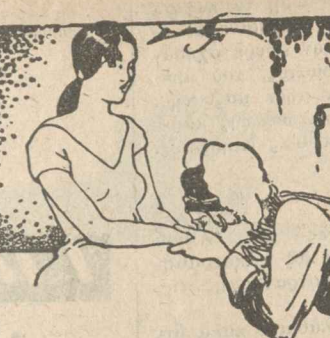

—Α! Γιατί μου έπιτίθενται έτσι; Δεν ξέρω πια πού είμαι τον θάνατό μου!

προτεινόμενα... Στης 18 Ιουνίου 1573, ή ταβέρνα της «Μάντιδος» ξανάνοιξε, και σε λίγο δεν άφγισε να γεμίζει πιά από πελατεία, όπως πρота.

Όσο για την Ουγκέττα, πάντα άμορφη, πρόσφατη και εύγενια, έξακολουθούσε να είναι το κυριώτερο σόλισμα της «Μάντιδος». Μια σκιά μεγαχολίας όμως ήταν άμεινισμένη στο χαρτωμένο της πρόσωπο και, καμιά φορά, την έβλεπαν να σταματά στο κατώφλι της ταβέρνας και να κυττάη μακριά, προς τον δρόμο του Αγίου Λουδοβίκου, σαν να περμεινε κανένα μυστηριώδη έπισκέπη, που δεν έδοχόταν ποτέ.

Ο έδελος Τυμώ πέθανε την τρίτη Κυριακή μετά την νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου, μ' έναν τρομα άκετά παρόξυσμο. Έκείνη την Κυριακή, ο μικρός Ζακ Κλεμάν θέλησε με κάθε τρόπο να πάη στο νεκροταφείο. Έπειδή φοβήθηκαν μήπως φανέρωνε τί άσχεβός είχε συμβεί με το περίφημο «θαύμα», τον είχε συνοδεύσει και ο έδελος Τυμώ.

Όταν έφτασαν μπροστά στο μνημα της μητέρας του, ο μικρός έμεινε κατάληκτος μη βρίσκοντας τα λουλούδια που είχε φυτέψει μόνος του. Έρώτησε τον έδελό Τυμώ τί είχαν άπογίνει, κι' αυτός, με το καλογερίστικο θάσος του, άπάντησε:

—Θα τα πήρε ο διάβολος!...

—Γιατί; Ξαναώθησε με δάκρυα στα μάτια ο μικρός.

—Γιατί ή μακαρίτισσα είχε κάνει πολλές άμαρτίες... Έτσι φαίνεται...

Ο μικρός, όταν άκουσε την—έξήγηση αυτή έμεινε σκεπτικός. Δού δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του πάνω στα χλωμά του μάγουλα.

—Δεν περάζει... έμεινόςσε στο τέλος. Θα φυτέψω άλλα... Όμορφα τριαντάφυλλα αυτή την φορά...

Και, καρτερικά, άρχισε να περμεινίται τον τάφο της Άλίκης ντε Λουζ και να τον καθαρίζει από τα άγρια χορτάκια που είχαν φυτρώσει πάνω του.

Στο μεταξύ, ο Τυμώ έβγαλε την κοκούλα του για να σφουγγίση τον ιδρώτα από το μέτωπό του.

—Έλα τώρα, έπεξε ξαφνικά ο καλόγερος. Είναι καιρός να γυρίσουμε πίσω στο μοναστήρι... Έξ' άλλου δεν άισάνομαι καλά τον έαυτό μου...

Δεν είχε προφτάσει ν' άποτελειώσει καλά—καλά την φράση του, όταν σκουπίστηκε χάμω, σαν κερανόπληκτος, από ήλωση. Τον μετέφεραν στο μοναστήρι, του κάκου όμως έμειναν όλες ή προσπάθειές τους για να τον συνεφέρουν. Πέρασε το ίδιο βράδυ, πών προφτάση να αναλάβη της δυνάμεις του...

Ο Ζακ Κλεμάν παρέμεινε στο ίδιο μοναστήρι έως ότου έγινε δεκατριών χρονών.

Όσο για τον έδελό Λουιμέν, αυτός έξακολουθούσε να ή κλεισμένος στο καλλι του, σαν άγιος... Δεν είχε, άλλωστε, καμιάν δόξα ή νύχ από εκεί μέσα, γιατί ζούσε μια ζωή χαρισάση, τροφοδοτούμενος πάντοτε από τα καλλίτερα κρασιά και τα εκλεκτότερα φαγητά...

Στα 1579, ένα βράδυ, τον βρήκαν νεκρό μέσα στο καλλι του, άνάμεσα σε καμιά ντουζίνα άδειες μπουκάλες. Μέσα στο καλλι—άσκα του χέρι, κρατούσε ένα μιά μπουκάλα...

Ο Ροντιέρι σ' όλη την διάρκεια του φεβρουάριου, έμεινε κλεισμένος μέσα στο έργοστάσιό του, έχοντας άγχιον του το μπιλσομένο πτώμα του δυστυχισμένου γού ντε Μαργαρίτα.

Ο Ροντιέρι παρήγγειλε και του έφεραν από την Γαλλία ένα τεράστιον όγκο μαριόρου, με τον όποιον κατεσκεύασε ένα άμεινιστό μνημείο.

Έπάνω στην πέτρα, έχαραξε μια λέξη και μόνο—το όνομα του δυστυχισμένου γού ντε Μαργαρίτα.

ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Από τότε, ο Ροντιέρι έζησε μιά άβλια ζωή, προσπαθώντας να έσει πάντοτε την λάση του άλγους προβλήματος, περπατώντας ή λολήρες νύχτες έξωτομικές μέσα στον πόνο του. Έπαύθηκε σε μια πολυθρόνα, και με το βλέμμα καρφωμένο κάπου στο κενόν...

Φαίνεται πως ή Αικατερίνη, βλέποντας την κατάσταση του αυτήν, άρχισε να τον φροτάει... Και, μόλις της δόθηκεν ή έδαμια, έ—κπίαζε να τον εγγύη από την μέση... Κατόφθισε, με της δολοφονίας της, να τον μιλήσει, άποόστατα, στην δική επ' αμείνιστη στην όποια είχε παραμένει δυο είνενες άοιστες που είχαν άποσεί στην δυσμενεία της: τον Ντε Λα Μούλ και τον κόμητα ντε Κοζονάκ.

Κάθως φαίνεται όμως άόλη, την τελευταία στιγμή, ή Αικατερίνη φοβήθηκε μήπως

ο Ροντζέρι, θέλοντας να γλυτώσει το κεφάλι του, άνοιξε το στόμα του και προέβαινε σε άποκαλύψεις. Γι' αυτό, αφού τον έφερε σχεδόν ως τα σκαλοπάτια του Ικρίωματος, του απένεμε ξαφνικά χάρη, και τον πήρε μαζί της. Δεν υπάρχει δε αμφιβολία ότι θα της παρέσχεν άκόμη άρκετές μυστηριώδεις υπηρεσίες.

Όταν έτελείωσαν ή σφαγές του 'Αγίου Βαρθολομαίου, ο δούξ ντε Γκίζ άποτραβήχθηκε στην Καμπανία, και ο στρατάρχης της Νταβίλ στην Γκουίγν.

Ο Έρβικος ντε Γκίζ καταλάβαινε καλά ότι ή άδικατηρή των Μεδίκων, ύστερ' από τή συνταγήτρια που είχε λάβει από την αλλη της 'Ισπανίας κι' από τόν Πάπα, έθρσίμεινε πρὸς τὸ παρόν...

Αὐτὸ όμως δὲν εἰσήμαινε ὅτι ὁ δούξ εἶχε καὶ παρατηρή ἀπὸ τὰ φιλόδοξα σχέδιά του. Λέγε, τουλάχιστον, ὅτι, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἴπαινε τὴν γροθιά του ἐναντίον τοῦ Λουίβρου καὶ μνημονύρισε μέσ' αὐτὰ τὰ δόντια του :

—Όλα δὲν τελείωσαν ἀκόμα !...
—Όσο γιὰ τὸν Νταβίλ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ἀδελφὸς του καὶ ἡ 'Ιωάννα τῆς Πιέννης εἶχαν κατορθώσει νὰ καταφύγουν στὸν ἀρχαῖο πύργο τοῦ Μονμορανσύ, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπελπισία πὺλ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχήσει τὴν ζωή. 'Η ἰσχυρή του κρασίς δ' όμως, ἡ λύσσα πὺλ τὸν κατέλαβε καὶ ἡ επιθυμία του νὰ ἐκδικηθῇ, ὑπῆρξαν ἰσχυρότερα ἀπὸ τὸν θάνατο.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, μνημονύριζε κι' αὐτὸς ἐπιληπτικά :

—'Ε, ἀδελφέ μου !... Θὰ ξαναγυρίσω...
—Όλα δὲν τελείωσαν μεταξύ μας...

Θὰ παρακαλέσουμε τώρα τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ μεταφερθοῦν μαζί μας στὸν πύργο τοῦ Βενεζού, τὸν πύργο βασιλικῆς διαμονῆς... καὶ φυλακῆς.

Εἶναι ἕνα θαυμάσιο καλοκαιριῆτικο προῶνό. Βρισκόμαστε στῆς 10 Μαΐου τοῦ 1574, εἰκοσιένα μῆνες δηλαδὴ καὶ μερικὲς μέρες μετὰ τὴν περίφημη ἐκείνη Κυριακή τοῦ 'Αγίου Βαρθολομαίου, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ βασιλεὺς Κάρολος Θ' εἶχαν ἀρρίξει νὰ δολοφονηθοῦν οἱ καλεσμένοι του, καὶ ὅπου καὶ ὁ ἴδιος, ἀρπάζοντας μιὰν ἀρκαμπόζα, εἶχαν ἀρρίξει νὰ πυροβολῇ τοὺς συγγενικοὺς ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἰδίου τέρου του γραφείου, οὐρλιάζοντας μὲ μιὰ φωνὴ κάθε ἄλλο παρὰ ἀνθρώπινη :

—Σκοτώστε τοὺς ! Σκοτώστε τοὺς ! Μὴν ἀρρίστε οὔτε ἕνα !...

Δυὸ χρόνια, λοιπόν, ἔχουν περάσει σχεδὸν ἀπὸ τὴν φοιτητὴν ἐκείνην ἡμέρα.

Περιοιτισμένοι ἀπὸ διαφόρους δολοφόνους αὐτοκτόλους πὺλ παραμύθιαν τὸν θάνατό του καί... τὸν προσεφλοῦσαν στ' ἀνοιχτά, ὁ Κάρολος ἔρδεν ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὰ κοινὰ, ἐγκαταλείποντας τὴν διακονήρησιν τῆς χώρας στὴν μητέρα του...

Ἡ κρίσις τῆς τρομερῆς ἀρρώστειας τοῦ ἐπὶχορηγοῦ ἀλλεπάλληλες καὶ συνεχεῖς...

Ἀντιλαμβάνοντάς πολὺ καλὰ πὺλ ὅλοι οἱ ὀλόγυρά του, ἡ μητέρα του, οἱ ἀδελφοὶ του, οἱ αὐλικοὶ του, βρισκαν πὺς... εἶχε ζήσει περισσότερο τοῦ δέοντος. Κι' όμως, δὲν ἦταν παρὰ εἰκοσιτριῶν χρόνων...

Ἡ συνωμοσία εἶδαν κι' ἔπαιρναν στὴν Αὐλή. 'Όλοι οἱ αὐλικοὶ εἶχαν χωριστῇ σὲ διάφορα ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, πὺλ δὲ συμφωνοῦσαν παρὰ σὲ ἕνα μόνο σημεῖον : στὴν ἀπόφασή τους νὰ ἐξεπηρεύσουν τὸν βασιλέα...

Ο ἱστορικὸς Μπραντόμ ἀναφέρει ὅτι ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ ἀποσυρθῆ στὸν πύργο τῆς Βενεζού, ὁ Κάρολος ἀνέκραξε μὲ πικρία :

—'Α ! Γιατὶ λοιπὸν μοὺ ἐπιτίθενται ἔτσι;... Δὲ μπόρουν, τουλάχιστον, νὰ περμάνουν τὸν θάνατό μου πὺλ, πάντως, δὲν θ' ἀργήσω !...

Στὸν πύργο τῆς Βενεζού, μὲ τὸν ὥραῖο καὶ σιερό τοῦ κῆπου, ὅρθηκε κάποιαν ἀνάπαυση. Περνοῦσε ὅμως τρομερὲς νύχτες. Μόλις ἀποκοιμώταν, ἔβλεπε νὰ τὸν περιοιτίζονταν σκελετοὶ καὶ φαντάσματα ἀπ' τὰ ὁποῖα ζητοῦσε ἔλεος !...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

(Λύσεις προηγουμένων) ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Κ	Δ	Ο	Π	Η	Α	Β	Β	Α	Σ			
Ω	Α	Ο	Η	Ρ	Α	Ρ	Σ	Ι				
Ο	Υ	Δ	Η	Χ	Δ	Ι	Σ	Μ				
Σ	Υ	Η	Α	Μ								
Φ	Ο	Β	Ο	Σ	Κ	Υ	Ρ	Ι	Ο	Υ		
Ι	Σ	Ε										
Μ	Υ	Ρ	Ο	Ν	Ο	Ρ	Ω	Μ	Ο	Σ		
Α	Υ	Σ	Ε	Φ	Η	Σ	Ε	Ε				
Δ	Α	Σ	Α	Ι	Ε	Θ	Ω	Ν				
Υ	Ν	Ι	Ο	Ν	Α	Σ	Τ	Α	Σ	Α		
Τ	Ο	Α	Σ	Γ	Ν	Ρ						
Ο	Ν	Ε	Φ	Η	Ε	Ι	Τ	Α	Ι			
Σ	Υ	Η	Ν	Σ	Α	Ζ	Ο					

(Εστῶλη ἀπὸ τὴν δίδα "Ελλην Παλαιολογιστική").

ΣΠΙΛΟΚΕΦΑΛΙΑ

Νὰ διαβαστοῦν οἱ παρακάτω στίχοι μὲ τῆς κανονικῆς ὁμοιοκαταληξίας τους :

Χιμαρῶνα, σὺν ὄραμα ἕνα δεῖλ
στὴν πολυσύχναστη τῇ στρατὰ σ' εἶδα.
Μιὰ ροδαγνὴ—τὰ νειάτα—εἶχες στά...
στὸ γλυκοανάβλεμά σου τὴν...
Μὲ κίτταξες θεομὶ σὺν νύσσιν...
τὸ γέλιο σου γαλήνη καὶ ἥλιον...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΡΕΤΡΙΑ

'Αθήναι—Μαλακῶσα—'Ωρωπός.

"Ενα ταξίδι στὴν Εὐδοία μὲ αὐτοκίνητο ὡς τὴν ἀκὰλὰ τοῦ 'Ωρωποῦ κι' ἐπειτα μὲ βαποράκι, εἶναι ἕνα ὁρσέο διάλειμμα μὲς στὴν ἀκταπάστατη ἀθηναϊκὴ κἀψα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς καὶ μιὰ ποικιλία στὴν καθημερινή μονοτονία. "Ετσι τοῦλάχιστον ἐπιστέψαμε καμμιὰ ὀγδονταριά 'Αθηναῖοι πὺλ τρέξαμε νὰ ἐπωφεληθούμε τῆς ἐκδρομῆς τοῦ 'Ομίλου τῶν Φίλων τῆς 'Ακτῆς, τοῦ σιμνοῦ καὶ προσδευτικοῦ αὐτοῦ σωματείου—καὶ δὲν ἐδῆγάμε γελασμένοι.

Στῆς ἐπὶ εἶχαμε ἐκκινήσει. Μόλις ἐδῆγάμε ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αθήνα ἕνας μυρωμένος ἄσπας ἀρχισε νὰ μᾶς κἀνὴ ἀπαλὸ μασάζ προσπαθώντας νὰ φορεσθῇ τὰ μαρμαίνα ἀπὸ τὸ πρῶμο ζήτημα πρὸςώπᾳ μας. 'Ο στενός, χαριτωμένος ὁρσος τῆς Μαλακῶσας φειδοσέονταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος γεμάτος ὁμορφίς: ἀπλᾶ χωριάτικα σπιτάκια μέσα στὰ δέντρα, μικρὰ χαριτωμένα τσαντήρια, συμπλέγματα δέντρων ἀποσπόμενα, γραφικοὺς συνοικισμοὺς, μακρυνὰ γραμμωτὰ βουνά, γαλήνια κοπάδια πὺλ βοσκοῦσαν, ξέγνοιαστα νερά πὺλ σπηλαιόμαζα, μὲς σὲ πρᾶσινο ὄντο τῆς γλῆς, θυμωνίς πὺλ ὕψωναν τὸ γευσάρι τους θαυματικά.

Σὲ μιὰ κωπητὴ τοῦ δρόμου φωνὴ ἦμας νὰ κείνη πὺλ ἔδω καὶ γιλιάζει χρόνια ἀκούστη—ἀπὸ τοὺς Μυριοὺς γεμίζει τὸν ἀέρα:—Θάλασσα, θάλασσα!

Γλαυκός, γαλήνιος φεγγεβολαῖς μπροστὰ καὶ ὁ Εὐδοϊκός.
ΣΠΙΛΟΚΕΦΑΛΙΑ

Μιὰ μοῖρα λὲς σὲ μὲ πὺς σ' εἶχε...
σὺν πνέμα ἀπὸ μιὰν ἀγνωστὴ...
Κι' ἂν πᾶ δὲ σὲ συνάντησα σὺν ἀνέμῃ...
τῆς στρατῆς πὺλ περὶν, περὶν σὲ σὺν...
σὺν προσεχῇ θολὸς ὁ...
Σὺν ἀνοίξῃ μὲ φῶς καὶ γλῆ...
χαρὰ μονάχα ἀπομένει σὲ...
γιατὶ πὺλ δὲν μ' ἐπῆλσε μ'...

-ΑΣΤΡΟ-

* * * * *

Κατακορύφως :
Νέα 'Ελληνισ δαματική ἡθοιός.
'Οριζοντίως :
'Αρχαία πόλις περίφημη γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν τῆς.
Διαγωνίως :
α) Σύγχρονος γνωστός 'Ελλην ποιητὴς.
β) Βυζαντινὸν κρῶτος.
(Ἡ λύσις σὲ ἐρχόμενο).

ΠΡΟΣ ΤΑ ΝΕΑ ΨΑΡΡΑ

Τὸ ταξίδι μὲ τὰ δυὸ καίκια, πὺλ γιὰ τὴν συγχρονισθῆν ἔδωσαν τὴν ψυχὴν τοῦ Σατανᾶ καὶ κινεῖται μὲ περῆλα, ἀπὸ ἐξίσου. Τὸ ἐλαφρὸ ἀέρι μὲς αἰθέρι σὲ πρᾶξι ἀπλᾶς τοῦ γαλῶ καὶ τὰ πλάι τῆς γοῦν πλάι-πλάι γοῦν, ὀλίγη, σὺν δὲ τῇ λασσουπόλῃ πὺλ πλέουν ἀδελφωμένα.

ΒΑΘΕΙΑ: Τ' ΩΡΑΙΟ, ΦΙΛΟΕΘΝΟ ΧΑΡΙΟ

'Αφίνοντας τὴν 'Ερέτρια παίρνουμε πᾶ τὰ βαποράκια γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Βάθρα. Τ-στερα ἀπὸ μιὰς ὥρας εὐχαριστο ταξίδι πρὸς τὴν Βάθρα, εἰς τὴν ὥρα πολὺ γρήγορα διδασκόμεστε στὴν ὥρα πολὺ γρήγορα τῆς Βάθρας πὺλ ἡ γραφικὴ προκομὴ τῆς μὲ τὰ μεγάλα, παλὰ τῆς σπῆτας μᾶς κἀνὴ αὐτὴν ἐντύπωση. "Όλοι περιμέναμε νὰ ὅρσῃ ἀπὸ τὸν ἀσπὴντο συνοικισμό καὶ ὅρσῃ μὲς ἀπὸ τὸν πολιτισμένο μεγάλο χωριό. Οἱ κάτοικοι τῆς Βάθρας, φιλόξενοι μᾶς σκαθόνουν μὲ τῆς περαιοποιήσεις τους. 'Επειδὴ δειγμάτω τὴν ἐκπλητῆ μᾶς καλοκαρινῆς ὑπὸς ὅρσῃ μὲ ἄσυλο πολλοὶ μέσα σὲ σπῆτα καλὰ μὲνα καὶ κατακάθαρα, πὺλ οἱ νοικοκυρῆς λὲς καὶ τὰ εἶχαν γιὰ μᾶς ἐτοιμάσει.

Τὸ ἀπόγευμα περᾶμε μὲ μπάνιο, μὲ γοπῆ, μὲ ξάπλωμα, μὲ τραγούδια, μὲ οἶπτο στὰ ἀμπέλια πὺλ εἶναι περίφημο τῇ φρεσκάδᾳ πὺλ τοῦ ἔδωσῃ ἡ βροχὴ. Φεγγαμὲ τὸ ὁρσὸν ἐνθουσιασμένοι.

ΟΝΕΙΡΟ ΟΝΕΙΡΩΝ...

"Ονειρο ὀνειρῶν ὁ γωρισμός. 'Ασπὴν πανσέληνος, ἀνάλαφρο μᾶστράλι, μακρινὰ γυμναστικά φῶτα, τραγούδια ὑποβλητικά, μ-σοδορμένα, καίκια πὺλ γάνονται μακρὰ πὺλ γαλὸ μὲ τὰ παντὰ τους ὀλάνοιχα, πλατὰ ἀνοιγμένα γι' ἀγνωστὰ ὀνειρενὰ ταξίδια.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΙ' ΗΡΘΕ Η ΝΥΧΤΑ...

Κι' αὐτὸς περιμέναε στὴν ἄκρη τοῦ κή-
που...
Κι' ἔγερσε τὸ γαστρί δειλὰ στὴν ἀνε-
μῶν γιὰ νὰ τῆς μουρμουρίσῃ τὴν αἰώνια ἀ-
γάπη του, νὰ τὴν μεθῶσῃ μὲ τὸ γλυκὸ ἀ-
μα τοῦ. Κάποιον ὁρσὸν πὺλ ζήλεψε, ἔτρεψε
νὰ γλιόψῃ τὰ πόδια μᾶς λιγερῆς ἰτιάς,
ἐνὸς δὲ πλατάνου ἔγερσε μὲ νᾶν, σὲ φύ-
σμα τ' ἀέρα...

Κι' αὐτὸς περιμέναε... Κι' εἶχαν περάσει
δυὸ ὥρες, πὺλ δὲν τῆς ἐνοιώσε,
παρὶ τὸν ἀνέμῃ λεπτὰ... Καὶ περιμέναε, ἀ-
κούοντας τ' ἀρῶνα νὰ ψάλλουν στὸν ἔρωτα
τραγούδι... Καὶ σκέφθηκε: «'Εγὼ εἶμαι πὺλ
στοιχισμένος...» Κάποιος ἀποτραβηγμένος πα-
λαιότερος μενεξὲς μάντεψε τὴν σκέψη του καὶ
γέλασε στοιχίτᾳ... Κι' ἄκουσε ὁ νῆρς τὸ γέ-
λο καὶ ὁρσῆσε: «Μὰ εὐθὺς ἡ εἰκόνα τῆς ἀ-
γάπης τοῦ καθησῶν τὸν φόβο του.

Πέρασαν κι' ἄλλες ὥρες πολλές. Κι' ἡ
πεταλούδα ἔτρεψαν πρὸς τὸ γοῦν γοῦν ἀπὸ
μὲ ὀλάνη μαραγνίτᾳ γιὰ νὰ διώξουν κᾶ-
ποιον κορὸ καὺμῃ τῆς. Καὶ σκέφθηκε ὁ
νῆρς: «Μὰ ὑπάρχουν δυστυχισμένοι!»... Καὶ
ἐννέμεσε ὁ μενεξὲς...

Καὶ περιμέναε ἀκόμη... Καὶ κούρασθηκε ὁ
ἥλιος νὰ πᾶ τὴν γῆ... Κι' ἔρθε ἡ
νύχτα ν' ἀρχαλίσῃ τὰ λουλούδια, νὰ τὰ με-
θῶσῃ μὲ τὴν ὀρσὴ τῶν φίλων τῆς...

Κι' ἐκείνος ἀναστένανε ἄφισε δυὸ δάχρυα
νὰ τρέξουν γιὰ νὰ δροσίουν ἕνα διψασμένο
«Μη-ἐλπίσῃς», κι' ἐνὸς ἡ ἀνεμῶν ἔγερ-
σε κούρασμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γαστρίου,
ἔτρεψε ἀκούοντας τὸ στοιχίτᾳ γέλιο τοῦ με-
νέξῃ...

ΛΙΑΥ-ΛΑΝ

—□□—

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θὲ νὰ πᾶ πὺλ μιὰν ἱστορία ἀληθινῇ,
ἥτοι καὶ νᾶν ἱστορία, μὲ τὴν περῆλα;
Μπορὸς σὲ κάθε τι, μὲς στὴ ζωὴ
ὁ τίτλος «Κωμῶδιαν» δὲν ταυτίζει;

Τὴν εἶπε δὴ ἔδωθε-καὶ πολλὲς φορές,
ἔλως, εὐρίσκοντας τὴν μόνη ἕνα ὁρσὸν
τὴν ἐσταυμένη, δίχως περιστροφές,
καὶ λανθεῖ πᾶν γιὰ τ' ἄλλο ὁρσὸν.

Ἦσαν ἐκεῖθε, στὴν πλαγιά κάποιου βουνοῦ,
σ' ἕνα κρυφὸν δάσος, ὅπου τὰ πεύκα
μορφοβολοῦσαν, κι' ἡ φωνὴ ἐνὸς ἀρῶνιου
ἀγρόθυτος, μεθυστικὴ πλανεύτᾳ.

Καὶ, μὲς στῆς νυχτῆς τὴν ὁμορφίαν
πὺλ ἔλα τρεῖς-ἄνθρωποι μιλῶσαν γι' ἀγάπῃ,
εἰς τὰ μῦθος ὁ καλὸς τῆς ἀρχαίας
νὰ τῆς διηγῆται... τί δεῖται γιὰ χάσπῃ!

Τί θέλει γιὰ μανθῆ, κάθε μῆνα,
πὺλ δέλεα τῆς ἀνέμῃ νύχτης,
καθὼς τὴν ἀνθῶσῃ τῆς καρτῆς
στοιχίτᾳ, θαρρώντας τὴν γιὰ μόνη τῆς χάσπῃ.

Ἦταν, λέν, κι' αὐτὴ ἕνα λουλούδι
σ' ἀργοντικὰ, τανὰ παλᾶνια
ὡίμ! σὺν εἶδα ὅμως κάποιον δειλὸν
καὶ πᾶναι πολλοὶ μ' ἄσπᾳ στεφάνῃ...

Καὶ πᾶναι πολλοὶ μ' ἄσπᾳ στεφάνῃ
τὴν παιδοῦλᾳ μὲ γαλῶνιστᾳ στὰ γέλη,
ἀγ... θυμᾶνι ἀκόμα τὴν μικροῦλᾳ
καθὼς πέφτει ἀπὸ τὴν τὸ δειλῇ...

ΛΟΥΛΟΥ ΑΡΜΑΟ

«ΗΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ ΒΛΗΘΕΙΣ ΔΙΑ ΣΦΑΙΡΑΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ...»

Μαύρη σκιά πὺλ σπαιτῆς μονάχη σου στὸ
χᾶος
χοροπηδώντας τὸν τρολλὸ γοῦν τοῦ ἀπεγν-
ωμένου,
ἐμὲ ψυχῇ, πὺλ νόμισες μιὰ σφαῖρα περιστρε-
φου
πὺς ἔφτανε γιὰ λύτρωση τῶν ὅσων σὲ κρα-
τοῦνε...

Ἡ σιγαλιὰ σὲ γέμιζε μιὰν ἄγρια παγεράδα
κι' ἐσφιγγες μὲς στῆς τᾶπες σου τοὺς γοῦν-
θους σὺν σφιχτᾳ
σὰ νᾶθελες μονάχος σου νὰ σπᾶς ὁρσῇ
ἔλῃ τὴν φοικὴ τῆς νυχτῆς πὺλ εἶχεν ἀγ-
καλίσσει...

Κι' ἐκεῖ, στὸν δρόμο τὸ φτωχὸ πὺλ ἔλῃ
κι' αὐτὸς,
μὲ συντροφιά σου ὅλο τρολλές, σηματοδένες
φᾶπες,

ἔσπασες σ' ἕνα ἄγριο παλαθῶσῃς γέλιο
πὺλ ἔμοιαζε σὺν οὐρακίτᾳ στὴν ἀπαλὴ τὴν
νύχτᾳ...

Μπορεῖ καὶ νὰ θυμῆθηκες μιὰ φράση πῶρθε:
«Ὁ ἡτοκτόνησε, βληθεῖς... καὶ
πὺς κάποιος: —«Ὁ ἡτοκτόνησε, βληθεῖς... καὶ
τὰ λοιπὰ...»

Γ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

—□□—

ΠΙΝΕΛΙΑ

Καρέκλες, πολυθρόνες καὶ γιθῆνι
μὲ μαλίσματα μαλακὰ στρωμένα.
Στὸν τοῖχο λίγα κᾶντα κρεμασμένα
—γυμνὴ γυναῖκα, τῶνα, παρυσάνι...

Τραπέζι, μ' ἕνα τοῦ καφέ φλυτζάνι
γεμάτο μ' ἀποστειγρὰ καυμένο.
Γοβάκια σὲ μιὰν ἄκρη πεταμένα,
καὶ τὸ καλὸ τῆς, σὲ καρὸ, φουστάνι.

"Ασπρὸ, φαρὸν κροσθῆτι, παραπέρα.
Μπορὸς σὲ καθῆσθῃ—λαμπρὸ σπινθῆτι—
ἡ πῶρδα, τὸ κραμὸν, τὸ κοκκινάδι...

Κι' ἀρώματα πλανιότανι στὸν ἀέρα,
νὰ κούβουν ἀπ' τὰ ἄπῃ μᾶς, στ' ἀλῆματα,
μῖας θλαδῆς ζωῆς τὰ παραμύθια.

Χ. Χ.

—□□—

Η ΠΑΙΔΟΥΛΑ

'Εκράταγε λίγα φτωχὰ λουλούδια
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἡ περφορῇ
παιδοῦλᾳ, ἐνὸς ἀνέμῃ νύχτης,
μὲς στῆς ἀνέμῃ τῆς φτωχῆς τραγῆς.

Ἦξε στὰ μάτια τῆς ὅλη τὴν χάσπῃ,
τὴν δέλεα τῆς ἀνέμῃ νύχτης,
καθὼς τὴν ἀνθῶσῃ τῆς καρτῆς
στοιχίτᾳ, θαρρώντας τὴν γιὰ μόνη τῆς χάσπῃ.

Ἦταν, λέν, κι' αὐτὴ ἕνα λουλούδι
σ' ἀργοντικὰ, τανὰ παλᾶνια
ὡίμ! σὺν εἶδα ὅμως κάποιον δειλὸν
καὶ πᾶναι πολλοὶ μ' ἄσπᾳ στεφάνῃ...

Καὶ πᾶναι πολλοὶ μ' ἄσπᾳ στεφάνῃ
τὴν παιδοῦλᾳ μὲ γαλῶνιστᾳ στὰ γέλη,
ἀγ... θυμᾶνι ἀκόμα τὴν μικροῦλᾳ
καθὼς πέφτει ἀπὸ τὴν τὸ δειλῇ...

ΣΥΛΒΕΤΡΟΣ

Η ΡΕΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ...

Εἶναι ἀλήθεια, Ρένα, πὺς παντρεύεσαι;
Εἶναι ἀλήθεια...
Χθές, ἀντάμωσα σὺν δρόμῳ τὴν φίλην σου
τὴν Λούση κι' ἔλαθα ἀπ' αὐτὴν πὺς παν-
τρεύεσαι μὲ κάποιον νέον, πὺλ κάποτε ἦμα-
σαν φίλοι...

Ἀπογοητευμένη—μὲς— ἀπὸ τὰ εἰρωνι-
κὰ γέμματα πὺλ σούστελῃ, προσπάθησες
νὰ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑΙ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

GEO BOUCAS

ΤΕΡΜΑ ΟΔΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡ. 28

